

Rechtskundig Weekblad

Vereniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elke Zondag

Abonnementsprijs : 400 fr. per jaar.

Postcheckrekening Nr 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen

Kan een Belg door geboorte, die aan de Belgische nationaliteit heeft verzaakt, de staat van Belg door middel van optie herkrijgen.

1. Het is onze bedoeling in deze enkele lijnen na te gaan in welke mate een Belg door geboorte, die aan de Belgische nationaliteit heeft verzaakt ingevolge een uitdrukkelijke verklaring voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand en aldus deze nationaliteit heeft verloren, de staat van Belg door middel van een verklaring van nationaliteitskeuze kan herkrijgen.

Tot heden bleven de rechtsleer en de rechtspraak verdeeld nopens de ontvankelijkheid van een dergelijke verklaring; nog onlangs kregen we kennis van uitspraken in tegenovergestelde zin (1).

2. Het artikel 18 § I van het K.B. van 14 december 1932, houdende samenordering van de wetten op het verwerven, het verlies en het herkrijgen van de Belgische nationaliteit, bepaalt dat de staat van Belg verliezen degenen, die vrijwillig een vreemde nationaliteit verwerven (alineea I). Wordt geacht vrijwillig een vreemde nationaliteit te verwerven, hij, die, ze van rechtswege verkregen hebbend, aan de staat van Belg verzaakt door een verklaring afgelegd in de voorwaarden, bepaald door artikel 22 (alineea 2).

Het artikel 19 van hetzelfde K.B., dat handelt over het herkrijgen van de Belgische nationaliteit, bepaalt dat de Belg door geboorte, die deze hoedanigheid heeft verloren bij toepassing van artikel 18, § 1, alineea 1, de staat van Belg kan herkrijgen door middel van een verklaring van nationaliteitskeuze.

Samengevat dus bedoelt alineea 1, diegenen, Belgen door geboorte, die door een positieve daad (b.v. door naturalisatie) een vreemde nationaliteit verwerven, terwijl alineea 2 diegenen beschouwt, die van rechtswege een vreemde nationaliteit hebbend, aan de Belgische nationaliteit verzaken.

Bij een eerste lezing dus en een letterlijke interpretatie van de wettekst toepassend, zouden diegenen, die zich bevinden in het geval voorzien door artikel 18 § I alineea 2 uitgesloten zijn van het voorrecht de Belgische nationaliteit door middel van optie te herkrijgen; de tekst immers schijnt duidelijk: « de Belg door geboorte, die deze hoedanigheid heeft verloren in toepassing van art. 18 § I al. 1... ».

Een nader onderzoek van de tekst en van de geest

van de wet leiden er ons echter toe een andere opvatting te verkiezen.

3. Vrijwel alle commentatoren zijn de enge en letterlijke toepassing toegedaan; de rechtspraak is echter verdeeld (2).

De heer Standaert (3) beweert dat in het geval dat ons bezighoudt, hij, die van rechtswege vreemdeling is, door het verzaken aan de Belgische nationaliteit zijn voorkeur voor een vreemde nationaliteit heeft getoond en derhalve te rechte uitgesloten wordt om door middel van optie de Belgische nationaliteit te herkrijgen. Hij besluit dan ook in dezer voege: « Entre son cas et celui du Belge que les circonstances obligent à se faire naturaliser à l'étranger, aucune assimilation n'est possible. Le législateur l'a compris et il se montre très sévère vis à vis de celui qui renie sa patrie » (4).

Volgens deze commentator zou de wetgever wel degelijk een onderscheid hebben willen maken; de uitsluiting van het voorrecht om door optie de Belgische nationaliteit te herkrijgen is te beschouwen als een sanctie voor diegenen, die, een dubbele nationaliteit hebbend, aan de Belgische nationaliteit verzaken.

Wij kunnen de zienswijze van de heer Standaert niet volgen en wel om de volgende redenen:

a) indien de wetgever een onderscheid tussen beide categoriën rechtsonderhorigen had gewild, dan zou men er zeker sporen van gevonden hebben in de voorbereidende werken.

Welnu, juist een der redenen, waarom wij sceptisch staan tegenover een letterlijke toepassing van de wettekst, is te vinden in het feit dat een dergelijke strengheid tegenover diegenen, die zich bevinden in het geval van art. 18 § I al. 2, niet blijkt uit de voorbereidende werken.

Wij zullen verder in deze studie dit punt nader belichten.

b) in ieder geval lijkt het ons weinig waarschijnlijk dat de motivering opgegeven door de heer Standaert om het eventueel onderscheid te bewijzen afdoende is.

Of men in feite uitdrukkelijk verzaakt aan de Belgische nationaliteit of vrijwillig een vreemde nationa-

liteit verwerft — wat neerkomt op het impliciet ver-
zaken aan de Belgische nationaliteit — (cfr. 5) in
beide gevallen blijkt men op het ogenblik dat men een
vreemde nationaliteit gaat aannemen nog weinig ge-
hechtheid te vertonen ten overstaan van de Belgische
instellingen; op de ene of de andere wijze verkiest
men een vreemde nationaliteit boven de Belgische.

4. Een andere redenering vinden wij in het hoger-
gemeld vonnis van de Rechtbank te Antwerpen (cfr.
noot 1).

Dit vonnis aanvaardt insgelijks dat de wetgever een
onderscheid heeft willen maken, maar het zoekt de
reden niet in een sanctie voor een eventuele fout,
maar wel in het verschil tot mogelijke readaptatie.

De wetgever mocht veronderstellen — zo verklaart
het vonnis — dat de Belg, die oorspronkelijk de
Belgische nationaliteit bezat, in feite meer Belg was
en zich derhalve vlugger en gemakkelijker zou readap-
teren dan de Belg, die oorspronkelijk een vreemde
nationaliteit had, daarna gedurende de enkele jaren
van zijn minderjarigheid een dubbele nationaliteit en
dan bij zijn meerderjarigheid aan de Belgische natio-
naliteit heeft verzaakt.

Wij twijfelen sterk dat dit de reden zou kunnen
zijn.

a) indien de mogelijkheid tot readaptatie de reden
zou zijn om een onderscheid te maken tussen die twee
soorten ex-Belgen, waarvan wij gewillig toegeven
dat in het ene geval (al. I) de kandidaten meer banden
met België vertonen, waarom moeten diegenen,
die zich bevinden in het geval van al. 2 dan gelijk-
gesteld worden met gewone vreemdelingen, alhoewel
zij tijdens hun jeugdjaren toch gewoonlijk een verblijf
hadden in België en zij er door een van hun ouders,
vele herinneringen en meestal ook nog door familie-
relaties mee verbonden zijn, dit steeds in het licht van
het zeer verdraagzaam karakter van de wet.

b) de mogelijkheid tot readaptatie is een probleem
dat van individu tot individu dient onderzocht te
worden en waaruit geen algemene gegevens kunnen
getrokken worden.

Hierover gaat het onderzoek naar de geschiktheid —
welke ook de reden weze waarom de kandidaat vroeger
de rug toegekeerd heeft naar de Belgische nationaliteit
— waarvoor de heer Procureur des Konings alle
nuttige elementen inwint vooraleer de zaak voor de
Rechtbank te brengen.

Het is de grond van de zaak aanraken en heeft niets
te maken met de ontvankelijkheid in rechte.

De overige commentatoren kunnen ons evenmin
bevredigen; zij stippen alleen de tekst van het artikel
van de wet aan, die, naar hun mening op zichzelf
duidelijk genoeg is en strict limitatief dient uitgelegd
te worden (6).

5. Wij menen echter dat een tegenovergestelde
zienswijze zich opdringt en dat de verklaring tot het
herkrijgen van de Belgische nationaliteit gedaan door
iemand, die zich bevindt in het geval van art. 18
§ I al. 2 wel ontvankelijk is.

Deze ruimere interpretatie wordt door volgende
argumenten gestaafd:

A. het stilzwijgen van de memorie van toelichting
tot de wet van 1932 nopens een mogelijk onderscheid,
dit, gezien in het kader van de vroegere wetgeving
ter zake.

B. de uitdrukkelijke gelijkschakeling in art. 18 § I
al. 2 van de gevallen voorzien in de alinea's 1 en 2,
en meer bepaald op welke wijze vrijwillig een vreemde
nationaliteit verworden wordt.

6. De eerste vraag die zich immers stelt is wel de
volgende: Hoe was de wetgeving vroeger en welke
hervormingen wenste de wetgever van 1932 te zien
tot stand komen?

Ten einde een klare kijk te hebben in de vroegere
wetgeving hoeven we niet verder te gaan dan tot in
1909.

De wet van 8 juni 1909 (zoals het vroegere art. 18
van het Burgerlijk Wetboek) liet het herkrijgen van
de Belgische nationaliteit gewoon toe, zonder na te
gaan hoe de staat van Belg verloren was gegaan (7).

De wet van 15 mei 1922 bracht echter een radicale
ommekeer teweeg en was onverbiddelijk: wie vrijwil-
lig een andere nationaliteit had gekozen, kon door
optie de staat van Belg niet meer herkrijgen (8).

Alleen de weg van de naturalisatie — die zonder veel
plichtplegingen gemakkelijk kon verkregen worden —
stond nog open.

De gevolgen bleven niet uit; langs de ene kant, tal-
rijke vreemdelingen die van de mildheid van de wet
gebruik maakten om de naturalisatie aan te vragen,
niet zozeer uit genegenheid tegenover België, dan wel
uit louter speculatieve doeleinden (9); anderzijds de
uiterst strenge houding tegenover ex-Belgen, die deze
staat om de een of andere soms tijdelijke redenen had-
den verloren, en uitgesloten waren hun vroegere hoe-
danigheid te herwinnen.

De wetgever van 1932 zag de misbruiken en tekort-
komingen van de wet van 1922 en wilde terug naar de
vroegere voorschriften van 1909 (10).

Hij trachtte de misbruiken te voorkomen door streng
op te treden tegenover de aanvragen tot naturalisatie,
doch zag tevens in dat een versoepeling nodig was
tegenover de ex-Belgen door geboorte; aan hen werd
terug de mogelijkheid gegeven om de Belgische natio-
naliteit door optie te herkrijgen.

Immers in de memorie van toelichting tot de wet
van 15 oktober 1932 lezen wij dan ook dat de restric-
ties, die de wetgever voor het selectioneren van de
vreemdelingen voorzag, haar dan ook verplichtten
het herkrijgen van de Belgische nationaliteit voor de
Belgen door geboorte, die deze staat hadden verloren
door het vrijwillig verwerven van een vreemde natio-
naliteit, te vergemakkelijken. Zij bevestigde haar ziens-
wijze door nadrukkelijk dit voorrecht te beperken tot
de Belgen door geboorte. (« Les restrictions importan-
tes à la faculté d'acquérir la qualité de Belge par
naturalisation, qui résulteront de l'adoption des art. 3
& 4, imposent au législateur de permettre le recouvre-
ment de cette qualité par une voie plus aisée que ne le
devient l'obtention de la naturalisation, à celui qui a
cessé d'être Belge par l'acquisition d'une nationalité
étrangère ... mais cette faveur ne se justifie qu'à
l'égard des Belges d'origine (11).

Het grote onderscheid, dat de wetgever heeft willen
invoeren, ligt, ons inziens, enerzijds in de strenge voor-
waarden voor het verkrijgen van de naturalisatie en
anderzijds in het vergemakkelijken voor de Belgen
door geboorte, die deze staat hebben verloren door het
vrijwillig verwerven van een vreemde nationaliteit,
om de Belgische nationaliteit te herkrijgen.

Wij vinden nergens een aanduiding, noch een allusie
dat de wetgever een onderscheid zou hebben willen
maken tussen de Belgen door geboorte, die de staat
van Belg vrijwillig verloren hebben door een positieve
daad van naturalisatie in de vreemde en degenen die
vrijwillig deze staat verloren hebben door verzaking
in de voorwaarden bepaald door artikel 22.

De wetgever van 1932 is — wij herhalen het —
wat deze Belgen door geboorte betreft willen terug-
keren naar de toestand van de wet van 1909, die het

herkrijgen door middel van optie toeliet, hoe ook de staat van Belg verloren werd.

7. Maar, indien de voorbereidende werken zwijgen nopens een mogelijk onderscheid, dan is de gelijk-schakeling in art. 18 § I al. 2 van de gevallen van al. 1 en 2, hoe de staat van Belg vrijwillig verloren wordt, toch duidelijk.

Wanneer wij de tekst van artikel 18 herlezen, bemerken wij, na de hoofding, «verliezen de staat van Belg» :

al. 1 : diegenen, die vrijwillig een vreemde nationaliteit verwerwen;

al. 2 : worden geacht vrijwillig een vreemde nationaliteit te verwerven, diegenen, die ze van rechtswege verkregen hebbend, aan de staat van Belg verzaken door een verklaring afgelegd in de voorwaarden bepaald door art. 22.

Sommige commentatoren beweren dat, om vrijwillig een vreemde nationaliteit te verwerven, deze verwerving moet blijken uit een uitdrukkelijke wilsverklaring (« il faut ... que cette acquisition soit le résultat d'une manifestation expresse de volonté, dans un acte personnel et positif librement souscrit par l'individu en cause ») (12).

Wij gaan akkoord met deze bepaling voor zover ze al. 1 wil omlijnen; dit alinea immers bedoelt duidelijk een positieve wilsdaad. Deze interpretatie is echter te beperkt indien ze ook alinea 2 wil omvatten.

Naast de mogelijkheden immers om volgens alinea 1 van artikel 18 § 1 vrijwillig een vreemde nationaliteit te verwerven, voorziet alinea 2 uitdrukkelijk een andere : « het verzaken aan de staat van Belg door een verklaring, gedaan in de voorwaarden, zoals vereist door artikel 22 », de eerste woorden van alinea 2 zijn toch meer dan duidelijk : « worden geacht... ».

De tekst behelst dus een wijze van het vrijwillig verwerven, meer nog : het is een uitdrukkelijke uitbreiding van alinea 2 van de mogelijkheden voorzien door alinea I; het gaat ons inziens niet op vast te houden aan een enge beperkte interpretatie van het begrip « vrijwillig verwerven », vermits de tekst zelve het tegendeel aanvoert (13).

8. Naast onze zienswijze over de draagwijdte, welke aan het stilzwijgen van de voorbereidende werken dient gegeven te worden, staft de gelijkschakeling van de alinea's 1 en 2 van art. 18 § 1 onze stelling volledig.

Het stilzwijgen van de memorie van toelichting tot de wet van 1932 — die de ware geest van verdraagzaamheid van de wetgever tegenover de ex-Belgen door geboorte aantoonde — en de gelijkschakeling in art. 18 § 1 van de wijze, waarop men vrijwillig een vreemde nationaliteit verwerft, overtuigen ons van het besluit uit deze argumentatie, dat een letterlijke interpretatie van art. 19 § 1 van de samengevoegde wetten niet kan volgehouden worden. Om welke reden en op welke wijze ook een Belg door geboorte tijdelijk

een vreemde nationaliteit aankleeft, aan hem dient een gelijke kans geschonken te worden om de banden met zijn oude vaderland terug op te nemen.

Het is toch onlogisch — en hier halen wij een gedeelte van de motivering van het arrest van het Hof van Beroep van Brussel dd. 7 juli 1939 (14) aan — dat de zo verdraagzame geest van de wetgever van 1932 niet alleen de ene strenger zou beoordelen dan de andere, maar bovendien zou het toch onbillijk zijn strenger op te treden tegenover Belgen door geboorte, die terug de Belgische nationaliteit zouden willen herkrijgen dan tegenover sommige vreemdelingen, die, zich bevinden in het geval van art. 6 § 1 en voor de Belgische nationaliteit zouden opteren, alhoewel hun banden met de Belgische natie eerder toevallig zijn.

9. De rechtspraak en dan bedoelen wij meer bepaald de arresten verleend door de Hoven van Beroep van Brussel en Gent (cfr. noot 1 & 14) hebben de onbillijkheid van een letterlijke interpretatie van artikel 19 § 1 ingezien; zij hebben door hun klaar inzicht de leemte van de wettekst te rechte aangevuld en aldus dan ook meer rechtsgelijkheid geschapen.

Roland MOREELS,
Advocaat bij het
Hof van Beroep te Gent.

(1) Voor de ontvankelijkheid : Beroep Gent, 2 juni 1954 : onuitgegeven. Beroep Gent, 30 maart 1955 : in dit nummer. Contra : Burgerl. Rechtb. Antwerpen, 25 maart 1954 : Journal des Tribunaux 1954, p. 699.

(2) De meeste commentaren op de wet van 1932 verschenen voor 1939, t.t.z. vooraleer een rechtsmacht, meer bepaald het Hof van Beroep te Brussel bij haar arrest dd. 7 juni 1939, de ontvankelijkheid aannam.

(3) R. Standaert : La Nationalité belge, Luttre 1934.

(4) Ibid. : n° 225, p. 172.

(5) Cfr. de motivering van de hogergemelde arresten van het Hof van Beroep te Gent.

(6) Rép. Prat. Dr. B. : v° Nationalité, n°s 143 en 144; 155 en sq. Nouvelles : Droit civil, t. I, n° 220 (het weze opgemerkt dat het hoofdstuk handelende over de nationaliteit van de heer Standaert is). Kluysskens : Burgerlijk Recht, deel VII, 2e druk, n° 68, p. 84. De Page H. : Droit civil, t. I; in de uitgave van 1933 (p. 345) aanvaardt deze schrijver de onontvankelijkheid; in de uitgaven na 1939 wordt het arrest van het Hof van Beroep te Brussel aangehaald (o.m. complément t. I, p. 232).

(7) Artikel 13, alinea 1 van de wet van 8 juni 1909 : « Celui qui a perdu la qualité de Belge peut toujours la recouvrer... » cfr. H. Otto : De la nationalité et de l'indigénat en Belgique, 1911, n° 197, p. 150.

(8) O.M. Joostens J. in zijn commentaar verschenen in de « Revue de l'Administration et du droit administratif de la Belgique », deel 76, jaar 1933, p. 326 : « la rigueur exceptionnelle de la loi de 1922 est une véritable anomalie ».

(9) Pasin., 1932, p. 520.

(10) Joostens J. : o.c., p. 325 in fine.

(11) Id. als noot n° (9).

(12) Joostens J. : o.c., p. 329, noot n° 1.

(13) Er wordt getracht de uitdrukkelijke gelijkschakeling te ontzenuwen door te beweren dat de gevallen voorzien door alinea 2 slechts « worden geacht » vrijwillig een vreemde nationaliteit te verwerven, terwijl alinea 2 een positieve wilsdaad voorziet; in geen enkel geval — zo gaan ze verder — is er sprake van een totaal vrijwillig verwerven. (cfr. Joostens J. : o.c., p. 329 en 3309; Jacquemin en Standaert : Convention franco-belge du 12-9-1928 ayant pour objet de régler les conflits en matière de recrutement militaire. Luttre 1930, p. 137). Deze uitleg schijnt nogal gezocht en gaat toch niet op tegen de uitdrukkelijke gelijkschakeling zoals voorzien door de tekst zelve.

(14) Brussel, 7 juni 1939; Pas. 1939, II, 115; Rev. Adm. 1940, 136.

VLAAMSE JURISTEN,

Abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"

Beknopt overzicht van de Rechtspraak van de Raad van State

Buitengewone schade.

Schade moet zeker zijn.

Wanneer het blijkt uit de bundel dat de aangevochten maatregelen tot doel en voor gevolg hebben gehad de verkoop van een domein, in zijn geheel, en zonder verdere kosten te doen plaats hebben, in plaats van de risico's die een verkaveling zou hebben meegebracht, waarvan het speculatief karakter niet kan worden betwist, kan geen enkele expertise uitschakelen het aleatoir karakter van de winst die de verzoekster zou verwezenlijkt hebben wanneer zij de verkaveling had moeten uitvoeren tot het einde, in plaats van toe te stemmen tot de verkoop als gevolg van een beslissing van onteigening.

De Raad van State, wanneer er geen andere rechtsmacht is, geeft naar billijkheid zijn advies voorzien door artikel 7. Hij houdt rekening met alle omstandigheden van openbaar en privaat belang. Hij doet uitspraak naar billijkheid. De schade die voortspuit uit administratieve maatregelen moet zeker zijn.

(Verwerping.)

(De Merode tegen Gemeente Marcinelle en Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw.
3e Kamer. — 10 februari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Devaux, Verslaggever, Somerhausen en Holoye.
Auditoraat: M. Maroy.
Advocaten: Mrs. Veldekens en Lebeau).

Krijgsmacht.

Aanstelling van officieren in een hogere graad boven het getal.

In afwachting dat het officierenkader na de reorganisatie van het leger definitief kon worden vastgesteld, heeft de wet van 10 april 1953 de mogelijkheid geopend tot het aanstellen van officieren in een hogere graad, boven het getal.

Volgens artikel 2 van het K.B. van 30 mei 1953 betreffende de tot de graad aangestelde officieren geldt «de aanbeveling ter benoeming voor een eventueel vóór de benoeming te verlenen aanstelling».

Wanneer deze bepaling in toepassing wordt gebracht, vormt de aanstelling een vervroegde benoeming boven het getal en is de latere benoeming slechts het gevolg van de aanstelling.

(Verwerping.)

(Oger tegen Minister van Landsverdediging.

3e Kamer. — 6 januari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Devaux, voorzitter, Somerhausen, verslaggever, en Holoye.
Auditoraat: M. Remion.)

Krijgsmacht.

Gebruik der talen in het leger. — Examen over de kennis van de tweede taal.

Het blijkt uit de artikelen 5, 6 en 7 van de wet van 30 juli 1938 op het gebruik der talen bij het leger, dat de wetgever aan de officieren toegelaten heeft het bewijs van hun grondige kennis van de tweede nationale taal te leveren gedurende heel de duur van hun loopbaan als subaltern officier. Om de officieren aan te sporen zich te volmaken in het gebruik van de tweede taal heeft de wet van 30 juli 1938 geen

bepanking opgelegd aan het getal proeven, die de officieren mochten ondergaan, zolang zij tot de graad van majoor geen toegang hebben gehad.

Voor de wetgever van 1938 zijn, voor de geschiktheid tot de graad van majoor, de proeven over de tweede taal een aanvulling der beroepsproeven en niet de voorafgaande voorwaarde tot die proeven.

De officier, die slaagt in de tweede taalproef, na een eerste maal afgewezen te zijn, herneemt zijn normale plaats in de bevordering, zo hij momenteel werd voorbijgegaan. De wet bepaalt dat de tweede taalproef, ten laatste, zes maanden na de eerste afwijzing moet plaats hebben. De wet voorziet geen uitzonderingen.

(Verwerping.)

(Jacobs tegen Minister van Landsverdediging.

3e Kamer. — 13 januari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: D.M. Devaux, Voorzitter; Somerhausen, Verslaggever, en Holoye.
Auditoraat: M. Remion.
Advocaat: Mr Leleux.)

Oorlogsschade aan private goederen.

Uitsluiting van het genot van de wetgeving op de oorlogsschade aan private gebouwen.

Artikel 5, § 1, 3° van de geordende wetten betreffende de oorlogsschade aan private goederen bepaalt dat de personen die in uitvoering van de besluitwet van 19 september 1945 betreffende de epuratie inzake burgertrouw werden ingeschreven op de door de krijgsauditeur opgemaakte lijsten en wier inschrijving definitief is, van het genot van deze wetgeving uitgesloten zijn.

Bij toepassing van deze bepaling is het verval van het recht op vergoeding onherroepelijk wanneer de inschrijving definitief is geworden.

(Verwerping.)

(Proesmans tegen Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw.

4e Kamer. — 28 januari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Vranckx, Voorzitter, Verslaggever; Mast en Buch.
Auditoraat: M. Similon.)

Oorlogsschade aan private goederen.

Aanvullende vergoeding voor taxes. — Wordt niet toegekend zonder hoofdvergoeding.

Wanneer wegens de toepassing van het abatement de gesinistreerde de vergoeding bekomt voor een bepaalde soort van geteisterde goederen, maar niet voor een ander soort van geteisterde goederen, kan geen aanvullende vergoeding voor taxes worden toegekend voor deze tweede soort en dit bij gebrek aan hoofdvergoeding.

Zulks volgt uit de algemene economie der wet van 1 oktober 1947, gewijzigd door artikel 29 van de wet van 1 augustus 1952.

(Vernietiging.)

(Minister van Openbare Werken en van Wederopbouw tegen de Maeyer-Van Geem.

4e Kamer. — 7 februari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Vranckx, Voorzitter, Verslaggever; Mast en Buch.
Auditoraat: M. Similon.)

Openbare ambtenaren.

Onderscheid tussen technische graden en diensten, en administratieve graden en diensten.

Het bij Koninklijk Besluit van 5 februari 1930 goedgekeurd « inrichtingsreglement van het bestuur van bruggen en wegen » en het bij het Besluit van de Regent van 22 juli 1946 vastgesteld kader van het Ministerie van Openbare Werken, maakt een duidelijk onderscheid tussen de technische graden en de administratieve graden, alsmede tussen de technische diensten en de administratieve diensten.

(Verwerping.)

(Zerck en Denis, tussenkomende partij, tegen Minister van Openbare Werken en Wederopbouw.

4e Kamer. — 7 februari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Vranckx, Voorzitter; Mas, Verslaggever, en Buch.

Auditoraat: M. Vliebergh.

Advocaten: Mrs Tielemans, Cambier, Custers.)

Openbare onderstand.

Legaten gemaakt aan de onderstandscommissies. — Goedkeuring door de Koning. — Termijn.

Volgens artikel 51 van de wet van 10 maart 1925, dienen de legaten gemaakt aan de onderstandscommissies te worden goedgekeurd door de Koning wanneer het bedrag ervan 50.000 fr. te boven gaat.

Volgens artikel 96 van dezelfde wet wordt elke overheid die een bij de wet bedoelde beslissing om advies, goedkeuring, dan wel machtiging voorgelegd krijgt, geacht gunstig te hebben geadviseerd of de aangevraagde goedkeuring of machtiging te hebben verleend indien zij, binnen de bij de wet bepaalde termijn, geen andersluidende beslissing heeft betekend.

Artikel 96 voegt hieraan toe: « Is er geen termijn bijzonder bepaald, dan bedraagt deze drie maanden vanaf de dag waarop de akte aan de bevoegde overheid overgemaakt wordt. »

De wetgever heeft de termijn van 3 maanden vastgesteld en in de mogelijke verlenging daarvan door de Koning voorzien. Het behoort echter niet aan de Regering een bij de wet bepaald aanvangspunt door een omzendbrief te wijzigen. Zo de Koning, binnen de bij artikel 96 van de wet van 10 maart 1925 gestelde termijn van 3 maanden geen uitspraak heeft gedaan, en die termijn vóór het verstrijken der 3 maanden niet heeft verlengd, wordt hij geacht de aangevraagde machtiging te hebben verleend.

Door een legaat met de helft te verminderen na het stilzwijgend te hebben goedgekeurd, is de Koning zijn bevoegdheid te buiten gegaan.

(Vernietiging.)

(Commissie van Openbare Onderstand van Monceau-sur-Sambre tegen Ministers van Justitie en Volksgezondheid en Gezin.

3e Kamer. — 20 januari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Devaux, Voorzitter; Somerhausen, Verslaggever, en Holoye.

Auditoraat: Juffrouw Bourquin.

Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid.

Hij die gerechtigd was tussen te komen vóór de administratieve rechtsmacht die de aangevochten beslissing uitgesproken heeft, mag eveneens een verhaal indienen bij de Raad van State.

Het feit bijgedragen te hebben tot de maatschappelijke veiligheid laat vermoeden dat de werkloze een loonarbeider is, die normaal onder het stelsel van het arbeids- of dienstcontract werkzaam is.

Het feit dat de bijdrage slecht berekend zou zijn geweest kan dit vermoeden niet uitschakelen.

Zo de wetgever, bij artikel 11 van de wet van 23 december 1946, de actio popularis heeft willen vermijden, heeft hij zich toch niet willen verzetten tegen een verhaal gericht tegen een geschil van bestuur door hem die het recht had tussen te komen vóór de rechtsmacht die deze beslissing uitgesproken heeft, en die, ten opzichte van dit geschil, blijk geeft van een persoonlijke toestand die verschilt van deze van de algemeenheid der burgers.

Artikel 75, al. 1, en artikel 76 van het Besluit van de Regent van 26 mei 1945 hebben een vermoeden geschapen in het voordeel van de arbeiders die bijdroegen tot de maatschappelijke veiligheid, maar duiden geen bijkomende voorwaarden aan.

Het Koninklijk Besluit van 22 juni 1951 die deze artikelen gewijzigd heeft, heeft geen wijzigingen aangebracht aan het principe gesteld in het oorspronkelijk artikel 75, volgens hetwelk dienen in aanmerking te worden genomen de aard der arbeidsprestaties, het feit normaal te werk gesteld te zijn onder de banden van het arbeids- of dienstcontract.

Het feit bijgedragen te hebben tot de maatschappelijke veiligheid gedurende de periode voorzien door het Koninklijk Besluit van 22 juni 1951 laat vermoeden dat de werkloze een arbeider is, die normaal onder het stelsel van het arbeids- of dienstcontract werkzaam is. Het feit dat de bijdrage slecht berekend zou zijn geweest, kan niet voor gevolg hebben dat dit vermoeden uitgeschakeld zou worden.

Door te beslissen dat de arbeider niet toelaatbaar is omdat de bijdrage verschuldigd aan de Maatschappelijke Veiligheid berekend zou zijn geweest op een onvoldoende basis, heeft de commissie van beroep artikel 75 van het Besluit van de Regent van 26 mei 1945 verkeerd toegepast en is zij haar bevoegdheid te buiten gegaan.

(Vernietiging.)

(Clerens tegen Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling en Werkloosheid.

3e Kamer. — 10 februari 1956.

Zetel: Raadsheren van State: M.M. Devaux, Voorzitter; Somerhausen en Holoye, Verslaggever.

Auditoraat: M. Rousseau.

Advocaat: Mr Henri Simont.)

Vergoedingspensioenen.

Ambtenaren in oorlogstijd. — Dienen geen bewijs te leveren van een opdracht gedurende de actieve periode van de oorlog.

Naar luid van artikel 2, i van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen « kunnen hun aanspraken op de toepassing van de wet doen gelden, op voorwaarde dat zij de vereiste bewijzen voorleggen, betreffende het door hen aangevoerd schadelijk feit en de invaliditeit waardoor zij aangetast zijn... i. de personen bedoeld bij de wet van 5 maart 1935, betreffende de plichten der ambtenaren in oorlogstijd en bij de wet van dezelfde datum betreffende de staatsburgers, die, ingevolge vrijwillige dienstneming of ingevolge opeising, in oorlogstijd de werking der openbare diensten moeten verzekeren, en die in bevolen dienst, en ingevolge deze dienst, oorlogskwetsuren opgelopen hebben ».

Het vloeit niet voort uit de gecoördineerde wetten dat een persoon, getroffen door een oorlogsfeit tijdens een opdracht die hem gegeven werd vóór en die voortgezet werd na het uitbreken der vijandelikheden, om te kunnen genieten van deze wetten, zou moeten bewijzen dat hij het bevel zou gekregen hebben een tweede opdracht tijdens de actieve periode van de oorlog uit te voeren.

(Vernietiging.)

(Wagner tegen Minister van Financiën.

6e Kamer. — 9 februari 1956.

Zetel : Raadsheren van State : M.M. Vauthier, Voorzitter; Moureau en De Bock, Verslaggever.

Auditoraat : M. Claes.)

Vreemdelingen.

Beroepskaart. — Niet toepasselijk op vreemdelingen die een verlof tot vestiging bepaald bij artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek bekomen hebben.

Een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de vreemdelingen, die een verblijfsvergunning bekomen van de Minister van Justitie op grond van de wetsbepalingen betreffende de vreemdelingenpolitie, en anderzijds, de vreemdelingen die van het Staatshoofd verlof bekomen zich metterwoon in het Rijk te vestigen en daardoor de voordelen genieten bepaald in artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek.

Het Koninklijk Besluit van 16 november 1939 houdende reglementering van de beroepsbedrijvigheid der vreemdelingen is niet toepasselijk op degenen aan wie door het Staatshoofd een verlof tot vestiging werd toegestaan.

(Vernietiging.)

(Laane tegen Minister van Middenstand.

4e Kamer. — 14 februari 1956.

Zetel : Raadsheren van State : M.M. Vranckx, Voorzitter; Maest en Buch, Verslaggever.

Auditoraat : M. Grommen.

Advocaat : Mr Custers.)

Weerstand.

Controle- en herzieningscommissies. — Verslag van officier-verslaggever, en neerlegging van het dossier ter griffie, 15 dagen vóór de oproeping der zaak. — Rechten van de verdediging.

Krachtens artikel 18 van het Koninklijk Besluit van 20 oktober 1953, betreffende de controle- en herzieningscommissies voor gewapende weerstanders, aangevuld bij het Koninklijk Besluit van 22 oktober 1954, dient het verslag van de officier-verslaggever, alsmede het volledig dossier van de zaak, 15 dagen vóór de datum waarop de zaak zal worden opgeroepen, neergelegd te worden ter griffie van de commissie waar de belanghebbenden er kennis van mogen nemen.

Deze bepaling is van substantiële aard, voorgeschreven ter vrijwaring van de rechten van de verdediging.

(Vernietiging.)

(Piedfort tegen Minister van Landsverdediging.

4e Kamer. — 22 februari 1956.

Zetel : Raadsheren van State : M.M. Vranckx, Voorzitter; Mast en Buch, Verslaggever.

Auditoraat : M. Vleibergh.

Advocaat : Mr Gunzburg.)

Marcel MARINOWER.

RECHTSpraak

HOF VAN VERBREKING

Ile Kamer. — 26 september 1955.

Voorzitter : M. Fettweis.

Raadsheer-Verslaggever : M. Moriamé.

Advocaat-Generaal : M. Paul Mahaux.

Onrechtmatige daad. — Ongeval. — Het recht van het slachtoffer tot vergoeding van zedelijke schade gaat over op zijn erfgenamen. — Recht op vergoeding van het ingevolge arbeidsongeschiktheid geleden nadeel, ook bij doorbetaling van het loon door de werkgever.

Het slachtoffer van een ongeval ontleent aan de lichamelijke en zedelijke pijn, welke dit heeft meegebracht, het recht schadevergoeding in geld te vorderen van de voor het ongeval verantwoordelijke dader; dit recht maakt deel uit van zijn vermogen en gaat zoals elk ander bestanddeel van zijn vermogen over op zijn erfgenamen.

Het slachtoffer kan van de voor het ongeval aansprakelijke persoon de vergoeding van het uit de arbeidsongeschiktheid voortvloeiende nadeel vorderen, ook al is het loon van het slachtoffer door diens werkgever doorbetaald.

Derden kunnen immers niet beroep doen op een overeenkomst, waarbij zij niet partij waren, en die geen enkel beding te hunnen behoeve bevat.

Piron en N.V. Metochar t/ Borgné, Wwe Tayenne.

Gelet op de bestreden arresten, door het Hof van Beroep te Brussel de 15e november 1954 en de 4e januari 1955 gewezen;

Overwegende dat deze arresten enkel uitspraak doen over de burgerlijke vordering door dame Borgné, weduwe Tayenne ingesteld :

A. Over de voorziening van Piron Raoul, beklagde :

- 1) In zover ze tegen het arrest van 15 november 1954 gericht is :

Overwegende dat aanlegger geen enkel middel doet gelden;

- 2) In zover ze tegen het arrest van 4 januari 1955 gericht is :

Over het enig middel: schending van de artikelen 1382 B.W. en 3 der Wet van 17 april 1878 bevattende de voorafgaande titel van het Wetboek van Rechtspleging in strafzaken, doordat het bestreden arrest aan de burgerlijke partij een vergoeding van 10.000 fr. toekent wegens zedelijk nadeel geleden door het slachtoffer, overleden ten gevolge van het ongeval, waarvoor eerste aanlegger verantwoordelijk werd verklaard, dan wanneer dit nadeel, door zijn aard, geen enkel overdraagbaar recht tot stand brengt, dat de vergoeding wegens zedelijk nadeel enkel tot doel heeft aan de getroffene zelf een compensatie te verzekeren voor de pijn welke hij geleden heeft, derwijze dat na zijn overlijden een vergoeding zonder voorwerp is en zonder oorzaak zou blijken in hoofde van zijn rechtverkrijgenden;

Overwegende dat het bestreden arrest aanlegger, op strafgebied verantwoordelijk verklaart voor de aan Tayenne Alfred onvrijwillig veroorzaakte letsels, ver-

oordeeld heeft om aan de weduwe en aan de minderjarige kinderen van het slachtoffer een vergoeding van 100.000 fr. te betalen als herstel van de zedelijke schade geleden door hun echtgenoot en vader sedert de dag van het ongeval tot zijn overlijden, gebeurd nadat hij zich burgerlijke partij had gesteld tegen aanlegger, beklaagde, het geding hernomen geweest zijnde door de weduwe zo in eigen naam als in hoedanigheid van wettige voogdes van haar minderjarige kinderen;

Overwegende dat het slachtoffer van een ongeval uit de lichamelijke en zedelijke pijnen welke dit meegebracht heeft, het recht put schadevergoeding in geld te vorderen aan de voor het ongeval verantwoordelijke dader; dat dit recht een waarde vertegenwoordigt die van zijn vermogen deel uitmaakt en, zoals elk ander bestanddeel van dit vermogen tot zijn erfgenamen overgaat;

Waaruit volgt dat, door de statuieren zoals het gedaan heeft, het bestreden arrest geen enkel der in het middel aangeduide wetsbepalingen geschonden heeft;

B. Over de voorziening van de Naamloze Vennootschap « Metochar », burgerlijk aansprakelijk;

Overwegende dat de voorziening van aanlegster niet ontvankelijk is; dat zij onderdaan niet blijkt betekend te zijn geweest aan de partij, waartegen zij is gericht;

C. Over de voorziening van Borgne Marie-Louise, Weduwe Tayenne, burgerlijke partij;

Over het enige middel: schending van de artikelen 1156, 1382 en 1383 B.W. en 97 der Grondwet;

doordat het bestreden arrest van 15 november 1954, verklaard hebbend dat « het slachtoffer dat, krachtens zijn statuut of zijn bediendencontract, gedurende de periode van werkonbekwaamheid, zijn vol loon trekt, geen stoffelijk nadeel wegens zijn werkonbekwaamheid heeft geleden », de uitspraak heeft uitgesteld over het stoffelijk nadeel naar mate van de betalingen aan het slachtoffer gedaan tijdens de duur van haar tijdelijke werkonbekwaamheden door de Naamloze Vennootschappen « Anciens Ets. Spinoy » en « Ets. Alfred Tayenne » en de heropening der debatten heeft gelast ten einde aan de partijen toe te laten uitleg te verstrekken, onder meer, door overlegging van de contracten welke het slachtoffer aan gezegde vennootschappen verbonden, over de juridische aard der betalingen door deze vennootschappen gedaan tijdens de duur van de tijdelijke werkonbekwaamheden, en doordat het bestreden arrest van 4 januari 1955, in voortzetting van zake uitspraak doende, na vastgesteld te hebben dat die betalingen aan het slachtoffer door gezegde vennootschappen gedaan werden ten titel van wedden, krachtens het bediendencontract dat ze verbond, besluit dat het slachtoffer geen stoffelijk nadeel wegens dit feit heeft geleden en de vordering van de burgerlijke partij afwijst « in zover ze op een stoffelijk nadeel steunt voortvloeiend uit de werkonbekwaamheden van het slachtoffer en de door het arrest van 15 november 1954 toegekende vergoeding overschrijdend »;

dan wanneer, zoals de burgerlijke partij bij conclusiën staande hield, de aan het slachtoffer betaalde wedden hun oorzaak vinden in een contract dat vreemd is aan de dader van de schade en het karakter niet hebben van een vergoeding bestemd tot het herstellen van het door het slachtoffer geleden nadeel, waaruit volgt dat de beslissingen het recht miskend hebben van het slachtoffer de vergoeding te bekomen van zijn nadeel en de correlatieve verplichting van de dader van de fout er van de schadelijke gevolgen te herstellen; dat beide bestreden beslissingen aldus de in het middel aangeduide bepalingen geschonden hebben;

Overwegende dat, volgens de conclusiën vóór de eerste rechter gedaan, de door Tayenne Alfred inge-

stelde burgerlijke vorderingen, na diens overlijden hernomen door zijn weduwe, hier aanlegster, handelend zo in eigen naam als wettigde voogdes van haar minderjarige kinderen, er toe strekte van beklaagde, hier verweerder, de vergoeding te bekomen van het stoffelijk nadeel spruitende uit de verschillende werkonbekwaamheden aan gezegde Tayenne door verweerder veroorzaakt;

Ovrwegend dat de burgerlijke partij dit nadeel proportioneel schatte op de bedragen en op de duur van de verschillende werkonbekwaamheden alsook op het maandelijks bedrag, enerzijds, van zekere commissielonen, anderzijds, van de wedden van het slachtoffer, de eerste werkelijk door dit verloren zijnde, de andere, integendeel, door zijn werkgevers, zoals vóór het ongeval betaald geweest zijnde;

Overwegende dat de bestreden arresten de vordering hebben ontvangen voor zoveel ze strekte tot de vergoeding van het nadeel uitgedrukt door het verlies van de commissielonen, doch deze hebben afgewezen in zover ze tot doel had de vergoeding van het nadeel, dat de werkonbekwaamheid aan wijlen Tayenne veroorzaakt had in het beleid van de twee vennootschappen welke hij beheerde;

Overwegende dat zij deze beslissing steunen, het eerste, hierop « dat het naar rechtspraak en leer vaststaat dat het slachtoffer dat, krachtens zijn statuut of zijn bediendencontract, gedurende de periode van werkonbekwaamheid de integraliteit van zijn loon trekt geen stoffelijk nadeel heeft geleden uit hoofde van die onbekwaamheid, het tweede, hierop dat in onderhavig geval, « de wedden uitbetaald zijn geweest krachtens een bediendencontract »;

Overwegende dat, door aldus uitspraak te doen, het Hof van Beroep de in het middel aangeduide wetsbepalingen heeft geschonden;

Overwegende, enerzijds, dat, de vordering in onderhavig geval strekkende tot de vergoeding van het stoffelijk nadeel spruitende uit de werkonbekwaamheid, het van weinig belang is dat dit nadeel geschat is geweest in het verzoek op een bedrag gelijk aan dit der wedden van het slachtoffer tijdens de periode van onbekwaamheid;

Overwegende, anderzijds, dat derden geen contract kunnen inroepen waarin zij niet zijn tussengekomen en dat te hunner voordeel geen enkel beding vervat;

Dat het middel dus gegrond is;

Om die redenen:

Verwerpt de voorzieningen van Piron en van de Naamloze Vennootschap Metochar, en uitspraak doende over de voorziening van Borgne Marie-Louise, weduwe Tayenne,

Verbreekt de bestreden arresten, in zover ze beslissen over het verzoek en de vergoeding wegens stoffelijk nadeel ander dan dit spruitende uit de uitgaven meegebracht door het ongeval (20.468 fr.) en over de kosten;

Beveelt dat melding van onderhavig arrest zal gemaakt worden op de kant van de gedeeltelijk vernietigde arresten;

Veroordeelt partijen Piron en Naamloze Vennootschap Metochar tot de kosten.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van Beroep te Luik.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 29 september 1955.

Voorzitter : M. Sohier.

Raadsheer-Verslaggever : M. Piret.

Procureur-Generaal : M. Hayoit de Termicourt.

Advocaten : Mrs Van Rijn en P. de Harven.

Erfrecht. — Huwelijksgoederenrecht. — Toepassing van artikelen 792 en 1477 B. W.

De in algemene bewoordingen vervatte bepalingen van de artikelen 792 en 1477 B.W. houden niet op van toepassing te zijn, wanneer de verduisteraar, benevens zijn hoedanigheid van in gemeenschap van goederen gehuwde echtgenoot en van wettelijke opvolger, ook de hoedanigheid heeft van contractueel gestelde erfgenaam of legataris, aan wie krachtens de erfstelling of het testament een gedeelte of de algemeenheid van de nalatenschap zijner echtgenote toevalt.

De door hem gepleegde zoekmaking of verduistering van zaken der nalatenschap, is van aard om nadeel te berokkenen aan de blote eigenaar, ofschoon ten aanzien van het vruchtgebruik tussen hen geen onverdeeldheid bestaat.

Dutranoit t/ Maton en cs.

Gelet op het bestreden arrest, op 3 maart 1954 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel;

Overwegende dat uit de vermeldingen van het bestreden arrest blijkt dat de gemeenschap welke bestond tussen aanlegger Dutranoit en zijn echtgenote, dame Brunin, ontbonden werd ten gevolge van dezer overlijden, op 19 juni 1946;

Dat krachtens de bepalingen van het huwelijkscontract, hetwelk een contractuele erfstelling bepaalt, aanlegger, benevens de helft van de gemeenschap in volle eigendom, het vruchtgebruik van de nalatenschap van zijn echtgenote verkregen heeft, welke nalatenschap derzelve aandeel in de gemeenschap en haar eigen goederen omvatte;

Dat de overledene aan dame Maton-Denis $\frac{3}{4}$ van voormelde nalatenschap in blote eigendom, en aan derde en vierde verweerster, elk voor de helft, het laatste vierde vermaakt had;

Dat dame Brunin geen erfgenaam voor het voorbehouden gedeelte naliet;

Overwegende dat het bestreden arrest er op wijst dat aanlegger zich schuldig gemaakt heeft aan verduistering van roerende zaken welke deel uitmaakten van de gemeenschap die tussen hem en zijn echtgenote bestaan heeft;

Dat, nadat de eerste rechter op de vordering van de echtgenoten Maton-Denis aanlegger vervallen verklaard had van het drievierden, in blote eigendom, der verduisterde zaken, het Hof van Beroep die beslissing wijzigde voor zoveel daarbij de sanctie tot het drie vierden in blote eigendom beperkt was geworden, en aanlegger vervallen verklaard van zijn vruchtgebruik op de verduisterde zaken;

Over het enig middel, schending van de artikelen 792 en 1477 B.W.;

doordat het bestreden arrest, ofschoon vaststellend dat aanlegger, die in zich de hoedanigheden verenigde van in gemeenschap van goederen gehuwde echtgenoot en van contractueel gestelde erfgenaam, gerechtigd was, enerzijds, om een recht van vruchtgebruik uit te oefenen op alle goederen van de nalatenschap van zijn echtgenote, welke nalatenschap buiten een aan haar eigen onroerend goed, haar aandeel omvatte in de gemeenschap die tussen haar en haar echtgenoot

bestaan had, en, anderzijds, om de rechten van vruchtgebruik en blote eigendom uit te oefenen op het aandeel dat hem in die gemeenschap toekwam, terwijl verweerders, legatarissen van de overledene, enkel nog het recht van blote eigendom op de goederen dier nalatenschap bezaten, verklaart dat aanlegger ten gevolge van de door hem gepleegde heling van erfgoederen al zijn rechten op de verduisterde goederen, zo die van vruchtgebruik als die van blote eigendom, verbeurd heeft;

dan wanneer, zoals aanlegger, onder uitdrukkelijke verwijzing naar de gronden van de eerste rechter bij conclusies deed gelden, aangezien de onverdeeldheid tussen hem en verweerders tot de blote eigendom beperkt was, de heling slechts tot voorwerp kon hebben de blote eigendom van de verduisterde goederen, zodat de enige burgerlijke sanctie welke hem kon opgelegd worden er in bestond hem het recht van blote eigendom te ontnemen dat hij had kunnen uitoefenen, op de verduisterde goederen, in hoedanigheid van in gemeenschap gehuwde echtgenoot; waaruit volgt dat het bestreden arrest, door de verbeuring, omschreven in de artikelen 792 en 1477 van het Burgerlijk Wetboek, uit te breiden tot alle rechten waarop aanlegger aanspraak kon maken, die bepalingen verkeerd uitgelegd, en dienvolgens geschonden heeft;

Overwegende dat artikel 1477 B.W. bepaalt: « De echtgenoot die zaken van de gemeenschap mocht hebben verduisterd of geheeld is vervallen van zijn aandeel in die zaken »;

Dat artikel 792 B.W. bepaalt dat de erfgenamen die schuldig zijn aan verduistering of heling op geen aandeel in de verduisterde of geheelde zaken aanspraak kunnen maken;

Dat deze in algemene bewoordingen vervatte bepalingen niet ophouden van toepassing te zijn wanneer de berover benevens zijn hoedanigheid van in gemeenschap van goederen gehuwde echtgenoot en van wettelijke opvolger ook de hoedanigheid heeft van contractueel gestelde erfgenaam of legataris, aan wie uit kracht van de erfstelling of van het testament, in vruchtgebruik, een gedeelte of de algemeenheid van de nalatenschap van zijn echtgenoot toevalt;

Dat de door hem gepleegde heling of verduistering van zaken der nalatenschap van aard is om nadeel te berokkenen aan de blote eigenaar, ofschoon er ten aanzien van het vruchtgebruik tussen hen geen onverdeeldheid bestaat;

Dat het middel naar recht faalt;

Om die redenen :

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt aanlegger tot de kosten.

RAAD VAN STATE

4e Kamer. J 14 februari 1956.

Voorzitter : M. Vranckx.

Raadsheren : M.M. Mast en Buch.

Auditeur : M. Grommen.

Advocaat : Mr J. Custers.

Vreemdeling. — Artikel 1 van het K. B. van 16 november 1939 is niet van toepassing op vreemdelingen, die de in artikel 13 B. W. bedoelde machtiging van de Koning hebben bekommen zich metterwoon in het Rijk te vestigen.

Luidens het verslag aan de Koning, dat aan het K. B. n^o 62 van 16 november 1939 voorafgaat, is het be-

sluit slechts op drie categoriën van vreemdelingen van toepassing :

- 1° *Op hen, die in het buitenland zijn gevestigd en om de vergunning verzoeken zich in België te mogen vestigen, mits hun een visum wordt verleend van voorlopige vestiging met het oog op de uitoefening van een winstgevende bedrijvigheid, bij dit besluit voorzien.*
- 2° *Op hen, die een visum aanvragen teneinde een zakenreis in België te kunnen doen.*
- 3° *Op hen, die houder zijn van een regelmatige verblijfsvergunning en wensen een winstgevende bedrijvigheid uit te oefenen, als bij dit besluit voorzien.*

Een vreemdeling, die de in art. 13 B.W. bedoelde machtiging van de Koning heeft bekomen om zijn woonplaats in België te vestigen, is niet een vreemdeling, die in de zin van art. 1 van het K.B. n° 62 van 16 november 1939 «houder» is van een regelmatige verblijfsvergunning.

Onderscheid dient te worden gemaakt tussen de vreemdelingen, die een verblijfsvergunning bekomen van de minister van justitie op grond van de wetsbepalingen op de vreemdelingenpolitie, en anderdeels de vreemdelingen, die van het staatshoofd verlof bekomen zich metterwoon in het Rijk te vestigen en daardoor de in art. 13 B.W. bepaalde voordelen genieten. Het K.B. van 16 november 1939 is toepasselijk op de vreemdelingen, die een verblijfsvergunning hebben bekomen, doch niet op degenen, aan wie een verlof tot vestiging is toegestaan; de omstandigheid dat ook deze vreemdelingen houder moeten zijn van een verblijfsbewijs heft dit onderscheid niet op.

Laane t/ Belgische Staat (Minister van de Middenstand).

Overwegende dat het beroep strekt tot de vernietiging van de beslissing dd. 7 december 1954 van de Raad voor economisch onderzoek inzake vreemdelingen, waarbij verzoeker «schuldig wordt verklaard aan artikel 1 van het koninklijk besluit n° 62 van 16 november 1939, houdende reglementering van de beroepsbedrijvigheid der vreemdelingen»; dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend 11 december 1954;

Overwegende dat aan verzoeker bij besluit van de Regent van 3.2.1947 verblijf werd gegeven, bij toepassing van artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek, zich metterwoon in het Rijk te vestigen om er, zolang hij er verblijven zal, de burgerlijke rechten te genieten; dat dit besluit bepaalt dat deze gunst te allen tijde kan worden ingetrokken; dat op 16 oktober 1953 proces-verbaal werd opgesteld ten laste van verzoeker die, van Nederlandse nationaliteit zijnde, het beroep van handelaar uitoefende zonder in het bezit te zijn van een geldige beroepskaart om een winstgevende bedrijvigheid uit te oefenen, dat, bij de bestreden beslissing dd. 7 december 1954, de raad van economisch onderzoek inzake vreemdelingen verzoeker schuldig verklaarde aan overtreding van artikel 1 van het koninklijk besluit n° 62 van 16 november 1939, houdende regeling van de beroepsbedrijvigheid der vreemdelingen; dat deze beslissing steunt op de considerans dat «belanghebbende een winstgevende bedrijvigheid voor eigen rekening uitoefent; dat zulke activiteit niet valt onder toepassing van het koninklijk besluit van 31 maart 1936 of dit van 29 december 1936; dat de vreemdeling, die deze activiteit uitoefent,

houders moet zijn van een beroepskaart; dat gedaagde beweert dat hij zijn activiteit mag uitoefenen daar hij gemachtigd is bij een besluit van de Regent van 3 februari 1947, zijn woonplaats in België te hebben en dat hij de burgerrechten geniet zoals bepaald door artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek; dat de vreemdeling, die gemachtigd is zijn domicilie in België te hebben, slechts wordt gelijkgesteld met de Belgen in zoverre het het genot betreft van de burgerrechten; dat hij geen enkel administratief privilege heeft; dat geen enkele bepaling van het koninklijk besluit van 16 november 1939 de vreemdeling, die dit voorrecht geniet, uitsluit van het bezit van een beroepskaart, ingesteld door artikel 1; dat het tevens niet het inzicht is geweest van de wetgever uitzonderingen op deze algemene regel te voorzien; dat het K.B. van 16.11.39 voor doel heeft een economische controle van beroepsactiviteit der vreemdelingen in te stellen; dat om deze reden elke vreemdeling, die een winstgevende activiteit voor eigen rekening op het grondgebied van het Rijk uitoefent, in het bezit moet zijn van een beroepskaart; dat op grond van het K.B. van 24.8.1933 de vreemdeling houder moet zijn van een inschrijvingsbewijs of van een eenzelveigheidskaart, die als verblijfstitel geldt; dat de vreemdeling die in het land verblijft op grond van de wet van 14 juli 1951 houdende verlenging van de besluitwet van 28.9.1939 op de politie der vreemdelingen tot 31 maart 1952, houder van een verblijfstitel moet zijn; dat uit deze teksten moet afgeleid worden dat de vreemdeling al of niet gedomicilieerd in België, houder moet zijn van een verblijfstitel; dat bijgevolg het koninklijk besluit van 16 november 1939 van toepassing is op de vreemdeling die zijn woonplaats in België heeft daar elke vreemdeling houder moet zijn van een verblijfstitel en daar de algemene beoordeling van artikel 1 het toepassingsgebied aangeeft van dit koninklijk besluit; dat tevens blijkt uit verschillende teksten dat, telkenmale de wetgever een uitzondering heeft willen maken ten voordele van de in België gedomicilieerde vreemdelingen, hij dit duidelijk in de wet gespecificeerd heeft »;

Overwegende dat het eerste lid van artikel 1 van het K.B. n° 62 van 16.11.1939 bepaalt dat «iedere vreemdeling, die op het grondgebied van het Rijk een ambacht, een beroep of een om het even welke bedrijvigheid van winstgevende aard uitoefent, houder moet zijn van een regelmatige verblijfstitel of van een document of visum waarbij hij gemachtigd wordt in België te reizen»; dat het tweede lid van hetzelfde artikel bepaalt dat «de vreemdeling wiens ambacht, beroep of bedrijvigheid van winstgevende aard niet onder toepassing valt van het koninklijk besluit n° 285 van 31.3.1936 en het koninklijk besluit van 29 december 1936, bovendien houder moet zijn van een beroepskaart»; dat, luidens het verslag aan de Koning dat aan het koninklijk besluit van 16 november 1939 voorafgaat, «het besluit slechts op drie categoriën van vreemdelingen van toepassing is : op deze die in het buitenland zijn gevestigd en de vergunning vragen zich in België te vestigen mits een visum van voorlopige vestiging met het oog op het uitoefenen van een winstgevende bedrijvigheid, voorzien bij dit besluit, op dezen die een visum vragen teneinde een zakenreis in België te doen, op dezen die houder zijn van een regelmatige verblijfsvergunning en wensen een winstgevende bedrijvigheid uit te oefenen, voorzien bij dit besluit »;

Overwegende dat verzoeker o.m. laat gelden dat de bestreden beslissing een verkeerde toepassing heeft gedaan van artikel 1 van het K.B. van 16 november

1939, daar hij niet behoort tot een van de categoriën van vreemdelingen opgesomd in artikel 1 van het K.B. van 16.11.39;

Overwegende dat tegenpartij laat gelden dat artikel 1 van het K.B. n° 62 geen uitzondering stelt voor de vreemdeling, die verlof heeft bekomen zich metterwoon in België te vestigen; dat zij toegeeft dat dit K.B. een rangschikking doet onder de vreemdelingen, maar staande houdt dat verzoeker behoort tot de categorie van degenen die in België « verblijven »; dat de tegenpartij ook laat gelden dat er geen administratief voorrecht mag worden toegekend aan een bepaalde categorie van vreemdelingen; dat, volgens haar zulks blijkt uit het verslag aan de Koning luidens welke degene die de Belgische nationaliteit niet bezit, niet mag hopen een ambacht, een beroep of enige winstgevende bedrijvigheid uit te oefenen in het land, tenzij zijn persoonlijke toestand administratief werd geregeld; dat zij inroept dat, telkenmale de wetgever een bijzondere gunst wil toekennen aan een bepaalde categorie vreemdelingen, zoals nl. aan deze bedoeld bij artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek, hij dit uitdrukkelijk bepaalt; dat zij als voorbeeld de wet van 28.3.2 op de vreemdelingenpolitie en de wet dd. 31.3.1898 op de beroepsverenigingen inroept; dat de tegenpartij laat gelden dat de vreemdeling, bij toepassing van artikel 3 van het Burgerlijk Wetboek, onderworpen is aan de politie- en veiligheidswetten, dat de bepalingen betreffende de vrijheid van arbeid tot deze categorie van wetten behoren en dat het koninklijk besluit n° 62 een toezicht op de bedrijvigheid van de vreemdelingen beoogt en het derhalve preventieve maatregelen heeft willen opleggen die op alle vreemdelingen toepasselijk zijn; dat zij zich beroept op het eerste lid van artikel 1 van de besluitwet dd. 28.9.1939 op de vreemdelingenpolitie, luidens welk « onder voorbehoud van de uitzonderingen die door hem mochten worden voorzien, de vreemdelingen niet in België mogen komen of verblijven dan indien zij van de Minister van Justitie daartoe vergunning hebben verkregen. In dit geval wordt hun een verblijfskaart uitgereikt, die te allen tijde kan worden ingetrokken »; dat, volgens haar, daardoor ook de vreemdelingen waarvan sprake in artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek worden bedoeld daar ook zij ingeschreven worden in de bevolkingsregisters en hun een eenzelveheidskaart voor vreemdelingen wordt afgeleverd die als verblijfsvergunning voor twee jaar geldt;

Overwegende dat verzoeker een verblijfstitel bezit zoals wordt vereist bij het eerste lid van artikel 1 van het K.B. n° 62;

Overwegende dat de toestand van verzoeker werd geregeld bij het besluit van de Regent dd. 3.2.1947; dat niet wordt betwist dat hij daardoor het verlof bekam bedoeld bij artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op artikel 1 van het koninklijk besluit n° 62 van 16 november 1939; dat dit koninklijk besluit enkel toepasselijk is op de drie categoriën van vreemdelingen die in het verslag aan de Koning worden opgesomd; dat verzoeker niet onder de eerste twee categoriën van vreemdelingen ressorteert; dat enkel dient te worden nagegaan of hij een vreemdeling is die « houder is van een regelmatige verblijfsvergunning »;

Overwegende dat een onderscheid dient te worden gedaan tussen de vreemdelingen, die een verblijfsvergunning bekomen van de Minister van Justitie op grond van de wetsbepalingen betreffende de vreemdelingenpolitie en, anderzijds, de vreemdelingen die van het Staatshoofd verlof bekomen zich metterwoon in het Rijk te vestigen en daardoor de voordelen genie-

ten bepaald in artikel 13 van het Burgerlijk Wetboek; dat het koninklijk besluit van 16 november 1939 toepasselijk is op de vreemdelingen die een verblijfsvergunning hebben bekomen; maar niet op degenen aan wie een verlof tot vestiging werd toegestaan; dat de omstandigheid, dat ook deze vreemdelingen houder moeten zijn van een verblijfsbewijs dit onderscheid niet opheft; dat, waar hij de bestreden beslissing heeft genomen, de raad voor economisch onderzoek inzake vreemdelingen artikel 1 van het koninklijk besluit van 16 november 1939 verkeerd heeft toegepast,

Besluit :

Artikel 1. — De beslissing dd. 7 december 1954 van de raad voor economisch onderzoek inzake vreemdelingen is vernietigd.

Artikel 2. — Dit arrest zal op de registers van bovenvermelde raad voor economisch onderzoek inzake vreemdelingen worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt aan de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3. — De zaak wordt verwezen naar de raad voor economisch onderzoek inzake vreemdelingen.

Artikel 4. — De betaling van het recht van 750 fr., wegens kosten, valt ten laste van de Staat.

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

3e Kamer. — 1 februari 1956.

Voorzitter : M. Hodüm.

Raadsheren : M.M. Beckmans de Westmeerbeeck en de la Vallée Poussin.

Advocaat-generaal : M. Stryckmans.

Advocaten : Mrs Delwaide en De Raedemaeker.

Echtscheiding. — Onderhoudsgeld. — Toekenning op grond van artikel 301 B. W. van een voorlopig onderhoudsgeld tot op de dag van de sluiting van de vereffening van de tussen de echtgenoten bestaande hebbende gemeenschap.

Het bedrag van het in artikel 301 B.W. bedoelde onderhoudsgeld moet worden bepaald, rekening houdende met de inkomsten van elk der partijen op het ogenblik van de echtscheiding. Wanneer deze inkomsten eerst nauwkeurig zullen bekend worden na vereffening van de tussen de echtgenoten bestaande hebbende gemeenschap, mag het onderhoudsgeld op grond van artikel 301 B.W. voorlopig worden toegekend tot op de dag van de sluiting van de vereffening van de gemeenschap.

A.D.D. t./ M.P.A.

Overwegende dat het bestreden vonnis de echtscheiding tussen partijen toelaat ten laste van appellant en deze veroordeelt aan geïntimeerde te betalen een onderhoudsgeld van 3.000 fr. per maand op grond van artikel 301 B.W.

I. Wat betreft de echtscheiding :

Overwegende dat terecht en wegens beweegredenen die het Hof overneemt de eerste rechter de echtscheiding tussen partijen toegelaten heeft ten laste van appellant;

II. Wat betreft het onderhoudsgeld :

Overwegende dat terecht de eerste rechter het onderhoudsgeld heeft bepaald op 3.000 fr. per maand, maar ten onrechte beslist dat er geen redenen bestonden om dit onderhoudsgeld slechts te verlenen tot op de dag van de vereffening der gemeenschap;

Overwegende dat het bedrag van het door artikel 301 B.W. voziene onderhoudsgeld dient bepaald, rekening gehouden met de inkomsten van elk der partijen op het ogenblik der echtscheiding; dat ter zake deze inkomsten nauwkeurig zullen gekend worden slechts na de vereffening der gemeenschap bestaan hebbende tussen partijen;

Overwegende dat het onderhoudsgeld op grond van artikel 301 B.W. mag worden toegekend door een beslissing geveld na de echtscheiding; dat intussen een voorlopig onderhoudsgeld kan toegekend worden tot op de dag der sluiting van de vereffening der gemeenschap (Piérard, T. II, n° 268, R.P.D.B. V° Divorce et Séparation de Corps, n° 498, Nouvelles V° Divorce et Séparation de Corps, n° 1449);

Om deze redenen,

Het Hof, rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 der wet van 15 juni 1935, waarvan toepassing werd gedaan;

Gehoord de heer Strijckmans, advocaat-generaal in zijn eensluidend advies ter openbare zitting gegeven;

Alle verdere of tegenstrijdige besluiten ontzeggende :

Ontvangt het beroep, verklaart het gedeeltelijk gegrond;

Doet het bestreden vonnis te niet waar het appellants veroordeelt om aan geïntimeerde te betalen, ingevolge artikel 301 B.W., de som van 3.000 fr. per maand;

Wijzigende desaanvaande; veroordeelt appellants aan geïntimeerde te betalen een onderhoudsgeld van 3.000 fr. per maand met aanvang op de dag van de uitspraak der echtscheiding tot de uiteindelijke vereffening der gemeenschap bestaan hebbende tussen partijen;

Behoudt het recht voor aan geïntimeerde het bedrag van het onderhoudsgeld uiteindelijk te doen bepalen na de vereffening der gemeenschap;

Bevestigt het bestreden vonnis voor het overige.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. 31 maart 1955.

Voorzitter : M. Bossaert.

Raadsheren : M.M. D. Verougstraete en Van Hove.

Eerste Advocaat-Generaal : M. Vermeulen.

Advocaat : Mr Roland Moreels.

Ontvankelijkheid van de nationaliteitskeuze.

Artikel 19 van de samengeordende wetten bepaalt dat de Belgische nationaliteit kan worden herkregen door nationaliteitskeuze uitgaande van de Belg door geboorte die de Belgische nationaliteit heeft verloren bij toepassing van artikel 18, § 1, al. 1.

Voortgaande op een enge en letterlijke toepassing van die wetsbepaling, zou men kunnen menen dat de wetgever van dit voorrecht heeft willen uitsluiten de Belg door geboorte die de Belgische nationaliteit heeft verloren bij toepassing van artikel 18, § 1, al. 2.

Deze zienswijze druist regelrecht in tegen de ver-

draagzame geest van de Belgische wetgeving in zake nationaliteit; er bestaat geen reden om de ene strenger te behandelen dan de andere.

Indien artikel 19 alleen verwijst naar artikel 18, § 1, al. 1, wordt niettemin in ditzelfde artikel 18, § 1, een werkelijke assimilatie van de gevallen sub al. 1 en al. 2 doorgevoerd.

Hynderyckx t/ Openbaar Ministerie.

Overwegende dat het hoger beroep tijdig werd ingesteld en regelmatig is naar de vorm;

I. Omtrent de ontvankelijkheid van de nationaliteitskeuze.

Overwegende dat Hynderickx John William, Belg van nationaliteit als zijnde geboren uit Belgische ouders, op 14 mei 1924 vóór de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent verklaard heeft de Belgische nationaliteit te verzaken, van rechtswege de Engelse nationaliteit verworven hebbend door zijn geboorte in Groot-Brittannië;

dat belanghebbende zich dus bevindt in het geval, niet van iemand die de Belgische nationaliteit heeft verloren door een positieve daad, zoals de naturalisatie (artikel 18, § 1, al. 1 van de samengeordende wetten op de nationaliteit), maar van iemand die de Belgische nationaliteit heeft verzaakt en ze ingevolge die verzaking heeft verloren (artikel 18, § 1, al. 2 van dezelfde wetten);

Overwegende dat artikel 19 van meergemelde wetten bepaalt dat de Belgische nationaliteit kan worden herkregen door nationaliteitskeuze uitgaande van de Belg door geboorte die de Belgische nationaliteit heeft verloren bij toepassing van artikel 18, § 1, al. 1;

Overwegende dat, voortgaande op een enge en letterlijke toepassing van die wetsbepaling, men zou kunnen menen dat de wetgever van dit voorrecht heeft willen uitsluiten de Belg door geboorte die de Belgische nationaliteit heeft verloren bij toepassing van artikel 18, § 1, al. 2;

Overwegende echter dat deze zienswijze regelrecht zou indruisen tegen de verdraagzame geest van de Belgische wetgeving in zake nationaliteit; dat immers uit de memorie van toelichting van de wet van 15 oktober 1932 blijkt, dat de Belgische wetgever het herkrijgen van de Belgische nationaliteit heeft willen vergemakkelijken voor de Belgen door geboorte, die hebben opgehouden Belg te zijn door verkrijging van een vreemde nationaliteit; dat zowel al. 2 als al. 1 van artikel 18, § 1, gevallen voorzien van Belgen door geboorte die vrijwillig een vreemde nationaliteit hebben verkregen, de ene weliswaar uitdrukkelijk (al. 2), maar de andere niettemin impliciet (al. 1), de Belgische nationaliteit hebbende verzaakt; dat men niet inziet, waarom de wetgever een onderscheid zou gemaakt hebben tussen de Belg door geboorte die door nationaliteitskeuze de Belgische nationaliteit wil herkrijgen na ze vrijwillig te hebben verloren door een positieve daad van naturalisatie in den vreemde, en de Belg door geboorte die hetzelfde zou willen doen na ze vrijwillig te hebben verloren na verzaking; dat er geen reden is om de ene strenger te behandelen dan de andere (Ber. Brussel, 7 juni 1939, Pas. 1939, II, 115; contra: Standaert, Traité de la Nationalité, n° 225; id. in « Les Nouvelles », La Nationalité Belge, n° 220).

Overwegende trouwens dat, zo artikel 19 alléén verwijst naar artikel 18, § 1, al. 1, ditzelfde artikel 18, § 1, na in zijn alinea 1 te hebben gesproken van de Belgen die vrijwillig een vreemde nationaliteit hebben verkregen, daar onmiddellijk in al. 2 aan toevoegde :

«wordt geacht vrijwillig een vreemde nationaliteit te verkrijgen hij, die een vreemde nationaliteit van rechtswege verkregen hebbende, aan de Belgische nationaliteit verzaakt», aldus een werkelijke assimilatie doorvoerende van beide gevallen;

Overwegende derhalve dat de eerste rechter terecht de nationaliteitskeuze van Hynderickx ontvankelijk heeft verklaard;

II. Ten gronde :

(Zonder belang).

Op deze gronden,

Het Hof,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Alle andere conclusiën als ongegrond van de hand wijzende,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en bevestigt het bestreden vonnis, waar het de nationaliteitskeuze van Hynderickx ontvankelijk heeft verklaard.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 29 maart 1956.

Eerste Voorzitter : M. Van Winckel.

Raadsheren : M.M. Verougstraete en De Vreese.

Advocaat-Generaal : M. Matthijs.

Advocaten : Mrs Van de Velde-Winant en Van Hille.

Wisselrecht. — De eenvormige wet op de wisselbrief is in België bindend recht sedert 15 september 1953. — Te late kennisgeving van het protest. — Bestaan van een lopende rekening, gevoed door kredietopening. — Betekenis van de domiciliëring. — Hoofdelijke verbintenis van alle ondertekenaars van een wissel.

De eenvormige wet op de wisselbrief is in onze wetgeving opgenomen door de wet van 10 augustus 1953, die overigens aan de eenvormige wet meteen een aantal wijzigingen en toevoegingen heeft aangebracht.

Nog duidelijker dan de Franse tekst betekent de Nederlandse tekst van de wet van 10 augustus 1953, dat de eenvormige wet in België bindend recht zijn zal tien dagen na de publicatie van de wet van 10 augustus 1953 in het Staatsblad d.w.z. op 15 september 1953.

De eenvormige wet bepaalt geen verval van rechten in geval van te late kennisgeving van het protest.

De bank, derde houdster van de door haar verdisconteerde wissel, heeft ook in geval van lopende rekening, gevoed door kredietopening, het recht effectieve betaling te eisen in plaats van de lopende rekening te debiteren ten belope van de op de vervaldag niet betaalde wisselschuld. De omstandigheid dat de wissel gedomicilieerd is, verandert hieraan niets, daar de domiciliëring van een wissel alleen de plaats aanwijst waar en de persoon bij wie de wissel moet worden betaald.

Al de ondertekenaars van een wissel staan hoofdelijk in voor de betaling daarvan, zodat de houder in geval van protest deze personen naar zijn keuze gezamenlijk of afzonderlijk kan aanspreken.

Mechelynck t/ Kredietbank.

Gezien de stukken o.m. het vonnis tussen partijen op tegenspraak gewezen door de Rechtbank van Koophandel te Gent, op 22 januari 1955;

Overwegende dat de vordering strekt tot betaling door appellant van een wissel van 60.000 frank, betaalbaar op 27 november 1954, door appellant getrokken op de S.V. Vecom aan order van geïnterpreteerde, door de S.V. Vecom geaccepteerd en op 30 november 1954 geprotesteerd;

Overwegende dat appellant het verval van rechten inroept wegens niet dagvaarding van de trekker binnen de termijn van 15 dagen voorzien door art. 56 der wet van 20 mei 1872 (art. 59 dezer wet);

Overwegende dat niet de oude wet van 20 mei 1872 toepasselijk is, maar de eenvormige wet op de wisselbrief, dewelke, in geval van laattijdige kennisgeving van het protest geen verval van rechten meer voorziet;

Overwegende dat appellant ten onrechte aanvoert dat de eenvormige wet ten tijde van de uitgifte van de wissel (12 oktober 1954) nog niet van toepassing was in België, omdat de gecoördineerde wetten op de wisselbrief, waarvan de publicatie door de wet van 10 Augustus 1953 in het vooruitzicht werd gesteld, toen nog niet waren verschenen (ze zouden pas op 19 januari j.l. in het Staatsblad worden gepubliceerd).

Overwegende dat, in strijd met wat appellant voorhoudt, de eenvormige wisselwet wel degelijk in onze wetgeving werd opgenomen door de wet van 10 augustus 1953 die overigens aan de eenvormige wet meteen een reeks wijzigingen en toevoegingen aanbracht;

Overwegende dat artikel 20 der wet van 10 augustus 1953 weliswaar voorziet dat de eenvormige wet, gewijzigd en aangevuld in extenso in het Staatsblad zal worden gepubliceerd onder de benaming «Samengeordende wettén op de wisselbrief en het orderbriefje»;

dat dit echter niet betekent dat het in kracht treden van de eenvormige wet daarvan afhankelijk wordt gesteld of tot dan wordt geschorst;

dat de Nederlandse tekst van de wet van 10 augustus 1953 die luidt «heeft wetskracht in België» méér nog dan de Franse tekst «aura force de loi en Belgique», duidelijk betekent dat de eenvormige wet bindend recht zal zijn in België tien dagen na de publicatie van de wet van 10 augustus 1953 in het Staatsblad, i.c. op 15 september 1953;

Overwegende dat art. 21 der wet van 10 augustus 1953 overigens uitdrukkelijk stipuleert dat de oude wisselwet van 1872 wordt ingetrokken (est abrogée) en niet : «zal ingetrokken worden»;

dat, al is de redactie van dit artikel 21 foutief daar waar het de wet van 1872 zonder voorbehoud intrekt (vermits deze wet alleszins in voege moest blijven voor de wisselbrieven uitgegeven vóór 15 september 1953), de tekst niettemin ondubbelzinnig de wil van de wetgever te kennen geeft de oude wet hic et nunc in te trekken voor wissels uitgegeven na gezegde datum;

Overwegende dat appellant ook vergeefs inroept dat de Nederlandse tekst der eenvormige wet geen wettelijke waarde zou hebben bij gemis aan goedkeuring door de Kamers;

Overwegende dat België reeds bij de wet van 16 augustus 1932 de Conventies van Genève dd. 7 juni 1930 heeft bekrachtigd;

dat deze wet weliswaar slechts bekrachtiging inhield van de verbintenis om de eenvormige wet op het grondgebied van ons land in te voeren, zonder dat daardoor aan deze eenvormige wet het karakter van bindende Belgische wettekst werd verleend;

dat nochtans gezegde eenvormige wet alsdan in beide landstalen werd gepubliceerd in bijlage van gezegde wet van 16 augustus 1932, wanneer deze op 31 december 1833 in het Staatsblad verscheen;

dat, nu de eenvormige wet in beide landstalen in het Staatsblad was verschenen, de Belgische wetgever, wanneer hij de eenvormige wet definitief in de Belgische wetgeving wou opnemen en inschakelen, alleen nog naar deze gepubliceerde tekst diende te verwijzen;

dat de Kamers, door de wet van 10 augustus 1953 te stemmen dienen geacht impliciet ook de tekst van de eenvormige wet te hebben gestemd, daarin begrepen de Nederlandse vertaling, hoe onvolmaakt ook, die samen met de officiële Franse tekst, in 1933 in het Staatsblad was gepubliceerd;

dat deze vertaling, die door de Conventie zelf was voorzien (Zie art. 1: «soit dans un des textes originaux, soit dans leurs langues nationales»); derhalve bindende rechtskracht in België heeft verworven door de wet van 10 augustus 1953 (art. 1) precies zoals de Franse tekst;

dat het opnemen van de eenvormige wisselwet als bindende wettekst in ons Belgische recht door de wet van 10 augustus 1953 overigens door de meerderheid der rechtsleer wordt aangenomen (Zie Rép. Pr. Dr. B. V° Traite, Addenda; P. De Beus, Revue de la Banque, 1955, p. 819 en vlg.; contra: Bette, J. T., 1954, p. 705);

Overwegende ten slotte dat alle twijfel wordt opgeheven nu de wet van 31 december 1955 (Staatsblad van 19 januari 1956) dewelke de aangekondigde publicatie der gecoördineerde wetten verwezenlijkt, in haar art. 4 uitdrukkelijk vermeldt «de huidige wet heeft uitwerking met ingang van 15 september 1953»;

Overwegende dat appellant vergeefs inroept dat, nu er op 4 december, hetzij vier dagen na het protest een som van 160.436 fr. werd gestort op het krediet van de lopende rekening die de betrokkene bij geïntimeerde had, er alleszins schuldvergelijking was ingetreden tussen geïntimeerde en de betrokkene;

dat de eerste rechter met reden aannam dat geïntimeerde als derde draagster van de door haar verdisconteerde wissel ook in geval van lopende rekening gespijsd door kredietopening, het recht had effectieve betaling te eisen in plaats van de lopende rekening te debiteren ten belope van de op de vervaldag niet betaalde wisselschuld (Fredericq: Traité, T. IX, n° 189, blz. 300);

dat ook de omstandigheid dat de wissel gedomicilieerd was bij geïntimeerde, hieraan niets verandert, dat de domiciliëring van een wissel (in casu: Kredietbank-Gent) alleen de plaats aanduidt waar en bij wie de wissel moet worden betaald;

Overwegende dat het dus overbodig is na te gaan of ingevolge het faillissement op het eerste uur van 4 december, nog schuldvergelijking kon plaats hebben;

Overwegende dat al de ondertekenaars van een wissel (trekker, acceptant, endossanten en avalisanten) solidair instaan voor de betaling ervan, zodat de drager deze personen, in geval van protest, naar zijn keuze gezamenlijk of afzonderlijk zal kunnen aanspreken;

dat geïntimeerde als derde drager, derhalve de keus had tussen haar verhaal tegen de trekker en dit tegen de betrokkenen en dus geen fout beging door de trekker aan te spreken;

dat, waar de wisselschuld openvalt en het bedrag eisbaar wordt op de vervaldag, geïntimeerde gerechtigd was, vanaf het protest van niet betaling, haar verhaal te nemen tegen appellant;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935; Alle andere meeromvattende besluiten verwerpende als ongegrond;

Verklaart het beroep ontvankelijk doch ongegrond, bevestigt het bestreden vonnis en veroordeelt appellant tot de kosten van de aanleg.

NOOT: Over de datum van inwerkingtreding van de eenvormige wisselwet in België verg. in andere zin Hof Brussel, 2 februari 1955, J. T. 1955, 603.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

1e Kamer bis — 16 november 1955.

Voorzitter: M. Janssens.

Rechters: M.M. Cornette en Hernould.

Advocaten: Mrs J. Pollet (Brussel) en Van Alsenoy.

Arbeidsongeval. — Vergoeding wegens tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid in het geval dat de werkgever het volledige loon doorbetaalt.

Tijdelijke gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van de arbeider; zijn werkgever betaalt hem het volledige loon door.

Luidens de tekst van artikel 2, lid 2 van de Arbeidsongevallenwet van 24 december 1903 is het werkelijk verdiende loon niet de maatstaf, maar wel het loon, dat het slachtoffer kan verdienen vóór zijn volledig herstel, d.w.z. rekening houdend met zijn verminderde fysieke arbeidsmogelijkheden. Deze interpretatie stemt overeen met de wil van de wetgever, daar in het vierde lid van hetzelfde artikel vermeld staat «volgens de graad van arbeidsonbekwaamheid zoals hierboven gezegd».

Terecht heeft de eerste rechter overwogen dat geen enkele wettekst voorziet, dat wanneer de werkgever het volledige loon aan de tijdelijk gedeeltelijk arbeidsongeschikte blijft betalen, een gedeelte van dit loon als wettelijke vergoeding behoeft te worden aangezien of aangemerkt. Het heeft niet in de bedoeling van de wetgever kunnen liggen voor de berekening van forfaitaire vergoedingen een alles behalve objectief criterium te bepalen, zijnde het toevallig wisselvallig loon dat de getroffen zou kunnen verdienen volgens subjectieve omstandigheden, zoals de inschikkelijkheid van een werkgever, die eenzelfde loontarief zou toepassen voor gezonde of niet-gezonde werkkrachten; volgens deze stelling zouden twee getroffen, behept met dezelfde tijdelijke arbeidsongeschiktheid, op verschillende wijze kunnen worden vergoed.

Gelet op de verminderde fysieke arbeidsmogelijkheden van het slachtoffer, is de verzekeraarster-wet gehouden haar eigen schuld te betalen.

Caisse commune de la Fédération Nationale Belge du Bâtiment et des Travaux Publics t/ De la Fontayne.

Gezien de stukken van het geding o.m.:

1. het in regelmatige vorm voorgebrachte vonnis, waartegen beroep, verleend door de Heer Vrederechter van het Vierde Kanton der Stad Antwerpen, in datum van 6 april 1955;

2. de hieraangehechte akte van beroep, betekend door het ambt van deurwaarder Henry Schuermans te

Antwerpen, in datum van 25 april 1955 (vrij van zegel en registratie);

Gelet op artikelen 2, 34, 35, 37, 41 der Wet van 15 juni 1935;

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten ontwikkeld ter zitting van 20 oktober 1955;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van het ingestelde beroep, aan de hand van de voorgebrachte stukken tijdig en in regelmatige vorm ingelegd, niet wordt betwist;

* * *

Overwegende dat de oorspronkelijke vordering er toestrekte, appellante te veroordelen tot betaling der som van 3.143,05 fr., vertegenwoordigende de wettelijke vergoedingen voor de tijdelijke gedeeltelijke werkonbekwaamheid (periode van 16 september 1953 tot 16 maart 1954); dat appellante deze niet uitbetaalde omdat geïntimeerde vanaf 16 september 1953 zijn werk bij zijn zelfde patroon en op normale wijze had hernomen tegen een volledig salaris, juist zoals voorheen;

Overwegende dat de Eerste Rechter deze vordering toekende bij toepassing van artikel 2, alinea 2 der Wet van 24 december 1903;

Overwegende dat appellante betoogt dat niet betwist wordt dat geïntimeerde zijn volle loon voor de betrokken periode is blijven trekken, derhalve hij geen schade heeft geleden, dan wanneer artikel 1 der Wet uitdrukkelijk aanhaalt het herstel der schade, voortspuitende uit het ongeval, derhalve geïntimeerde niet gerechtigd is tweemaal hetzelfde bedrag te innen zoals verboden door de Wet; dat daarenboven ten onrechte de Eerste Rechter van gevoelen was dat de patroon gehandeld had uit vrijgevigheid daar zulks door geen enkel element gesteund was en in strijd met de activiteit ener handelsmaatschappij; dat daarenboven de beslissing in strijd is met artikel 2, alinea 2 der Wet, vermits deze voorziet dat de vergoeding berekend wordt door het verschil tussen het loon van het slachtoffer vóór het ongeval en van hetgeen het kan verdienen nadien;

Overwegende dat inderdaad geïntimeerde niet betwist gedurende de betrokken periode, waarvoor de wettelijke vergoedingen gevraagd worden, dat hij zijn volle loon bij dezelfde patroon bleef ontvangen;

Overwegende dat voor de periode van tijdelijke gedeeltelijke werkonbekwaamheid de Wet voorziet dat de vergoeding gelijk is aan het verschil tussen het loon van de getroffene vóór het ongeval en het loon dat de getroffene kan verdienen alvorens geheel hersteld te zijn;

Overwegende dat appellante aan de hand der wettelijke beschikkingen betoogt dat de tijdelijke werkonbekwaamheid moet geraamd worden in functie van het verschil tussen de lonen, terwijl de bestendige gedeeltelijke werkonbekwaamheid moet geraamd worden volgens de graad van onbekwaamheid van de belanghebbende op het algemeen plan der arbeidskracht;

Overwegende echter dat luidens de tekst der wet het werkelijk verdiende loon niet de maatstaf uitmaakt maar wel het loon dat het slachtoffer kan verdienen vóór zijn volledig herstel, 't is te zeggen rekening houdende met zijn verminderde fysieke arbeidsmogelijkheden; — dat het blijkt dat deze interpretatie overeenstemmend is met de wil van de Wetgever, vermits in alinea 4 derzelfde Wet vermeld staat « volgens de graad van arbeidsonbekwaamheid zoals hierboven gezegd » (zie desbetreffend Revue Critique de Jurisprudence Belge 1949, Droit Social, blz. 183-184, Journal des Tribunaux 1951, blz. 3, n° 14);

Overwegende dat terecht de Eerste Rechter aanhaalde dat geen enkele wettekst voorziet dat wanneer de werkgever het volledig loon aan de tijdelijk gedeeltelijke werkonbekwame blijft betalen, een gedeelte van dit loon als wettelijke vergoeding behoeft te worden aangezien of aangemerkt te worden (Verbreking, 29 juni 1944) - (Pas. I, 414) en dat het niet in de bedoeling van de Wetgever heeft kunnen liggen voor de berekening van forfaitaire vergoedingen een alles behalve objectief criterium te bepalen, zijnde het toevallig wisselvallig loon dat de getroffene zou kunnen verdienen volgens subjectieve omstandigheden, gelijk de inschikkelijkheid van een werkgever, die een zelfde loontarief zou toepassen voor gezonde of niet gezonde werkkrachten; volgens deze stelling zouden twee getroffenen behept met dezelfde tijdelijke werkonbekwaamheid op verschillende wijze kunnen vergoed worden;

Overwegende derhalve dat de ingestelde eis wettelijk gegrond is; dat, gelet op de verminderde fysieke arbeidsmogelijkheden van het slachtoffer, de verzekeraarster-Wet gehouden is haar eigen schuld te betalen;

Om deze redenen: en deze van de Eerste Rechter: De Rechtbank, Rechtdoende in hoger beroep en op tegsprak; Alle verdere en strijdige besluiten van de hand wijzende; Na er over beraadslaagd te hebben; Verklaart het beroep ontvankelijk doch ongegrond; Bevestigt dienvolgens het bestreden vonnis en veroordeelt appellante tot de kosten van het beroep.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST. NIKLAAS

1e kamer. — 8 november 1955.

Voorzitter: M. Dirix.

Rechters: M.M. Blauwaert en Belpaire.

Referendaris: M. Cloquet.

Advocaten: Mrs. Joos en Mateur.

Zelfstandig handelsvertegenwoordiger. — Geen verplichting tot onderzoek naar de solvabiliteit van de kopers. — Rechtspositie van de zelfstandige handelsvertegenwoordiger.

De zelfstandige vertegenwoordiger, die niet als « du-croire » of borg is opgetreden, staat niet in voor betaling door de kopers. Hij is niet gehouden een onderzoek in te stellen naar de solvabiliteit van de kopers, wanneer de verkooppolitiek van zijn principaal dergelijk onderzoek uitsluit om cliënten aan te lokken.

Mag niet worden beschouwd als commies-handelsreiziger de handelsvertegenwoordiger, die uitsluitend beloond wordt bij wijze van commissieloon, niet gehouden is een bepaalde omzet te bereiken, niet verplicht is op bepaalde uren op kantoor aanwezig te zijn, geen rekenschap moet geven nopens zijn verplaatsingen, die cliënten naar goedgeunden mag bezoeken en het recht heeft andere — althans niet concurrerende — firma's te vertegenwoordigen.

Aan rechtsverhoudingen van deze aard kan in principe steeds door iedere partij een eind worden gemaakt zonder inachtneming van enige opzeggings-termijn.

Bericht van principaal aan de cliënteel omtrent het ontslag van de vertegenwoordiger, in dubbelein-

nige bewoordingen vervat. *Recht op schadevergoeding van de vertegenwoordiger deswege.*

P.V.B.A. Gebr. Van Haver t/ Witdonck.

Overwegende dat verweerder, als zelfstandige reiziger, voor rekening van eiseres cliënteel heeft bezocht van februari 1953 tot 1 augustus 1954, met het oog de fabrikaten van eiseres (fietsen en bromfietsen) aan de man te brengen;

Overwegende dat de rekeningen tussen partijen niet effen waren bij het einde van hun handelsbetrekkingen;

dat eiseres beweert dat verweerder haar een aanzienlijk bedrag verschuldigd blijft;

dat zij dit bedrag oorspronkelijk vaststelde op 118.396,65 fr. doch naderhand gezegde som, in nieuwe besluiten, met 34.668 fr. verminderde;

Overwegende dat eiseres op 2 oktober 1954 een eerste afrekening aan verweerder had laten geworden, sluitende met een debetsaldo van 113.336,65 fr. ten laste van verweerder;

Overwegende dat reeds op 9 november 1954 de raadsman van verweerder tegen die rekening protesteerde;

Overwegende dat eiseres op 22 januari 1955 een gewijzigde afrekening aan verweerder liet geworden, sluitende deze maal met een verschil van 123.336,65 fr. in haar voordeel;

Overwegende dat eiseres verweerder bij die gelegenheid verwittigde, dat bij gebrek aan akkoord of aan mededeling van opmerkingen binnen de 5 dagen, zij verweerder zou dagvaarden, wat zij ook heeft gedaan twee maanden later;

Overwegende dat het stilzwijgen van verweerder na 22 januari 1955, in de omstandigheden van de zaak, geen bewijs levert van de aanvaarding van de litigieuze afrekening;

dat het protest geuit tegen de afrekening van 2 oktober niet verviel omdat eiseres die afrekening had aangevuld met een nieuwe post van 10.000 fr. op het debiet van verweerder;

Overwegende dat verweerder de juistheid van verscheidenè posten van de afrekening betwist.

I. *Auto Vauxhall*: 49.414 fr.

Overwegende dat het vaststaat dat verweerder een wagen Vauxhall op krediet heeft gekocht bij de « Comptoir de Vente F.A.B. » te Molenbeek, en dat er tussen verweerder en eiseres bedongen was dat verweerder gezegd voertuig aan eiseres zou afstaan « bij het eventueel verlaten van zijn diensttijd bij (eiseres), voor het verstrijken van de duur van het krediet », mits verplichting voor eiseres de nog te betalen wissels te voldoen;

Overwegende dat eiseres aan de overeenkomst van verhuring van diensten op 31 juli 1954 een einde stelde;

dat zij in haar schrijven van voormelde datum haar recht tot overname van de wagen liet gelden en op 2 augustus 1954 deurwaarder Biervliet, te Kortrijk, gelastte, gezegde wagen bij verweerder weg te nemen;

Overwegende dat eiseres zich aldus in het bezit van de wagen stelde op 1 september 1954, zonder de minste tegensprekelijke vaststelling van de staat waarin hij zich bevond;

Overwegende dat verweerder in pleittermen betwist heeft dat de wagen in defecte staat was;

Overwegende dat eiseres het bewijs van die beweerdè slechte staat niet levert en dat zij ook niet aanbiedt dit bewijs te leveren;

dat een deskundig onderzoek dienaangaande trouwens geen waarborg meer zou geven en laattijdig zou voorkomen;

Overwegende dat het derhalve ten onrechte is dat eiseres op het debiet van verweerder de sommen brengt welke zij zelve zich verbonden had te voldoen als tegenprestatie van de overname van de wagen;

II. *Wambetaling van wissels door cliënten*: 40.573 fr.

Overwegende dat verschillende kopers, voor aankopen door bemiddeling van verweerder gedaan, de door hen aanvaarde wissels niet hebben betaald, dit voor een gezamenlijk bedrag van 40.573 fr.;

Overwegende dat eiseres dit verlies als definitief schijnt te beschouwen, en beweert gerechtigd te zijn dit verlies door verweerder te doen dragen, onder voorwendsel dat verweerder geen voldoende onderzoek zou ingesteld hebben nopens de solvabiliteit van gezegde cliënten, vooraleer een contract met de personen aan eiseres voor te stellen;

Overwegende dat die eis niet gegrond voorkomt;

Overwegende enerzijds dat verweerder niet als « du-croire » of borg opgetreden is;

Overwegende anderdeels dat hij niet gehouden was een onderzoek in te stellen nopens de toestand van de kandidaten-kopers;

Overwegende dat eiseres wel in sommige brieven aan verweerder bevolen heeft op bepaalde tijdstippen de kredietverkopen stop te zetten, doch dat het uit het geheel van de bescheiden blijkt dat verweerder, — buiten die perioden — niet alleen het recht had de verkoop van de fietsen op krediet aan het cliënteel voor te stellen, maar bovendien door eiseres zelve aangespoord was om dit te doen;

Overwegende dat de verkoop op krediet zonder onderzoek juist de verkooppolitiek van eiseres was;

dat dit namelijk blijkt uit de slagzinnen van haar publiciteit bestemd voor de cliënten en luidende o.a. als volgt: « Betaal op uw gemak. Wij borgen en vertrouwen U ... Geen voorschot. Geen onderzoek. Betalingen naar uw goedvinden. De volle waarborg van de » maker en U betaalt wel later. » En nog: « Mocht U » om geldige reden niet in staat zijn de promissie » wissel na 6 maanden te betalen, dan zijn wij immer » bereid deze te verlengen, want U mag alle vertrouwen » wen in ons stellen. »;

Overwegende dat het tegenstrijdig ware van de reiziger, in strijd met dergelijke propaganda, een ernstig onderzoek te eisen nopens het vermogen van de kopers, of van die reiziger te eisen dat hij ook persoonlijk borg zou blijven voor de stipte uitvoering van overeenkomsten die door eiseres zonder onderzoek waren aanvaard;

Overwegende dat eiseres niet betwist dat zij van verweerder voor iedere zaak een geel formulier ontving, met het voorstel van overeenkomst, waarop zij zelve — in géval van akkoord — een roze formulier terugstuurde;

Overwegende dat eiseres niet beweert en evenmin bewijst dat verweerder bij die gelegenheid of andere, haar de minste inlichting zou verstrekt hebben van aard om haar in dwaling te brengen nopens de geldelijke toestand van de voorgestelde kopers;

dat eiseres zelve alleen de verantwoordelijkheid van het afsluiten van de contracten droeg, vermits zoals haar zaakvoerder het nog op 18 februari 1954 aan verweerder schreef: « Iedere bestelling gaat door mijn » handen en wees ervan overtuigd dat ik zeer scherp » zal toezien ».

III. *Wisselbrief van 34.668 fr.*

Overwegende dat een post van de dagvaarding een wissel betreft van 32.706 fr. welke verweerder aanvaard had ten voordele van het wisselkantoor Van Eynde te Sint Niklaas, en die in feite werd betaald door eiseres die daartoe verbonden was als borg ;

Overwegende dat eiseres wegens die betaling die zij ter ontlasting van verweerder deed, op 12 juli 1955 een vonnis bekwam waarbij verweerder verwezen werd het bedrag van gezegde wissel te betalen, vermeerderd met intresten, hetzij de som van 34.668 fr. ;

Overwegende dat eiseres thans ook verklaart haar vordering te verminderen met bovenstaand bedrag ;

Overwegende dat verweerder zich tegen voormeld provisioneel vonnis niet heeft verzet ;

dat zolang dit vonnis niet wordt hervormd of te niet gedaan, zij het gezag zoniet de kracht van het gewijsde bezit en dat er geen acht dient gegeven te worden op beschouwingen door verweerder ontwikkeld betreffende een geschil dat reeds gewezen is.

IV. *Door verweerder ontvangen bedragen :*
5.740 fr. en 10.000 fr.

Overwegende dat verweerder bekent te hebben ontvangen : 5.740 fr. bij cliënten voor rekening van eiseres en 10.000 fr. van eiseres zelve (postmandaat van 18 juni 1954) als afkorting op commissie ;

dat die twee posten op het debiet van verweerder dienen ingeschreven te worden.

V. *Wedereis :*A. *Vergoeding wegens contractbreuk.*

Overwegende dat verweerder niet betwist dat hij zijn diensten aan eiseres verhuurde als autonoom agent ;

Overwegende dat er aanleiding bestaat om als handelsvertegenwoordiger te beschouwen en niet als comies-reiziger, hij die — zoals verweerder — zijnde uitsluitend beloond bij wijze van commissieloon, niet gehouden is een bepaald zakencijfer te bereiken, niet gehouden is op het bureel aanwezig te zijn noch op bepaalde uren noch gedurende bepaalde uren, die geen rekenschap moet geven nopens zijn verplaatsingen, die de cliënteel naar goedgevoelen mag bezoeken, die vermag andere firma's (ten minste voor niet concurrerende fabrieken) te vertegenwoordigen (Hrb. Brussel, 19 december 1936; J.C.B. 1937, 182 — en 22 januari 1941, eod. loc. 1945, 222) ;

Overwegende dat er aan rechtsverhoudingen van die aard, in principe zonder vooropzegging door iedere partij een einde mag gesteld worden ;

Overwegende dat dit vooral het geval is wanneer die betrekkingen nog geen twee jaar hebben geduurd, zoals in onderhavig geval ;

Overwegende dat verweerder geen omstandigheid bewijst die van aard zou zijn om van bovenstaande principes af te wijken.

VI. *Wedereis :*B. *Vergoeding wegens de bewoordingen van bericht tot de cliënteel.*

Overwegende dat, nadat eiseres een einde had gesteld aan de vertegenwoordiging van haar fabrieken door verweerder, zij aan de cliënten die haar door verweerder aangebracht waren geworden, een omzendbrief liet worden verklarende onder andere: « Om » verschillende redenen echter zagen wij ons verplicht

» dhr. Witdouck te ontslaan, zodat hij met onze firma » niets meer te maken heeft » ;

Overwegende dat die bewoordingen van aard waren aanleiding te geven tot voor verweerder ongunstige veronderstellingen ;

dat waar eiseres van verweerder afscheid kon nemen zonder voorafgaandelijke opzegging en zonder enige redenen te moeten aangeven, het volstond te verklaren dat verweerder voortaan voor eiseres niet meer zou optreden en dat de betaling die tot dan toe in zijn handen werd gedaan, in de toekomst anders zou dienen te geschieden ;

dat het integendeel nutteloos was te spreken van « redenen » en zelfs van verschillende redenen die eiseres « verplichtten » verweerder te « ontslaan » ;

dat dergelijke dubbelzinnige bewoordingen des te meer door eiseres dienden vermeden te worden, omdat zij niet bewijst dat verweerder een fout zou hebben begaan in het vervullen van zijn opdrachten ;

Overwegende dat verweerder, door het gebruiken van die bewoordingen door eiseres, een schade werd berekend die bilijk mag geschat worden op 5.000 fr.

VII. *Wedereis :*C. *Weghalen van koopwaren uit de winkel.*

Overwegende dat verweerder ten onrechte beweert dat hij gerechtigd zou zijn een vergoeding te eisen wegens het feit dat eiseres de bij hem in bewaring gegeven fietsen terug heeft genomen ;

dat die terugneming een recht was voor eiseres en dat verweerder niet beweert dat zij zou geschied zijn op een wijze waardoor hij « in een ongunstig daglicht » zou gesteld worden zijn ;

VIII. *Varia.*

Overwegende dat verweerder in de rekening zoals die in zijn besluiten voorkomt, op zijn crediet de volgende posten brengt waarover geen uitleg wordt verschaft door verweerder noch enige opmerking wordt geopperd door eiseres, die gezegde posten nochtans in haar eigen afrekening van 22 januari 1955 niet heeft overgenomen ;

dat die posten zijn :

- 1) fiscale zegels : 12.231 fr.,
- 2) waarde der goederen op 14 juni 1954 weggehaald : 51.373 fr., en
- 3) het verschil tussen het beloop van de kredietverkoppen dewelke in rekening worden gebracht als volgt :

	<i>door eiseres</i>	<i>door verweerder</i>
1953	227.298 fr.	232.273 fr.
1954	97.559 fr.	100.784 fr.
	324.857 fr.	333.057 fr.
Verskil :	8.200 fr.	
	333.057 fr.	

Overwegende dat de partijen op die punten verder zullen dienen te besluiten.

Om deze redenen,

de Rechtbank, makende melding dat artikels 2 en 30 tot 42 van de wet van 15 juni 1935 nageleefd werden, Wijzende van de hand als niet gegrond, alle andere, meer omvattende en tegenstrijdige besluiten ;

verklaart de vordering ontvankelijk en rechtdoende ten gronde zegt voor recht dat eiseres niet gerechtigd

is op het debiet van verweerder de volgende posten te brengen :

49.414 fr. wegens de verrichting nopens een auto Vauxhall,

40.573 fr. wegens de wanbetaling van wissels door de cliënten, voor dit bedrag ;

Zegt voor recht dat eiseres integendeel wel gerechtigd is op het debiet van verweerder de sommen in te schrijven van 5.740,00 fr. en van 10.000,00 fr. wegens het innen van die sommen door verweerder voor rekening van eiseres ;

Verwijst eiseres om aan verweerder te betalen de som van 5.000 fr. ten titel van schadevergoeding wegens het gebruiken, in haar omzendbrieven tot de cliënten, van ongunstige bewoordingen ;

En vooraleer verder ten gronde recht te doen, beveelt aan de partijen te concluderen betreffende de posten vermeld in onderhavig vonnis sub VIII varia, om nadien hierover te kunnen geoordeeld worden en de algemene afrekening te kunnen opmaken ;

Verzendt de zaak naar de algemene rol.

Kosten voorbehouden.

VREDEGERECHT TE BERINGEN

18 maart 1955.

Rechter : M. Vrancken.

Advocaten : Mrs De Coster en Gruyters.

Mijnschade. — Vergoeding wegens schade ontstaan vóór aankoop van een onroerend goed. — Recht op vergoeding : persoonlijk recht. — Recht op vergoeding van huurders. — Aanstelling van mijnningengineur als deskundige.

Wanneer de akte van aankoop van een onroerend goed geen enkele vermelding bevat nopens het bestaan van mijnschade of nopens de overdracht van daardoor ontstane rechten aan de koper, kan de nieuwe eigenaar geen aanspraak maken op vergoeding wegens de mijnschade, die ten gevolge van grondverzakking en overstroming vóór de aankoop ontstaan is.

Het recht op vergoeding wegens mijnschade is een persoonlijk recht, dat behoudens beding van het tegendeel niet samen met het eigendomsrecht van de verkoper op de koper overgaat.

De huurder kan schadeloosstelling eisen, indien zijn genot door de mijnuitbating verminderd is.

Is het bestaan van de mijnschade betwist, dan dient ingevolge art. 59bis van de gecoördineerde wetten op de mijnen het advies te worden ingewonnen van een mijnningengineur.

Gressens en Schoofs t/ N.V. Kolenmijnen van Helchteren en Zolder.

Overwegende dat de eis ertoe strekt betaling te bekomen van de som van 180.000 fr., wegens mijnschade, en in ondergeschikte orde een of meer deskundigen te horen aanstellen met opdracht, overeenkomstig de mijnwetgeving, de oorzaak van de in de dagvaarding omschreven schade op te sporen en het juiste bedrag der schadevergoeding, aan de eiser toekomend, te bepalen ;

Overwegende dat de eisers eigenaars zijn van een huis met tuin, weide, boomgaard, hooiland en bouwland, gelegen te Zolder, ter plaatse « De Jauten »,

Sectie A, n^os 1792, 1791, 1790/2, 1790/b, 1793/c, 1789/a, 1788/d en 1795, groot een hectaar twintig aren vijf en zestig centiaren, alsook van een perceel grond, gelegen ter plaatse « Op de Voort », Sectie A, n^os 223 en 222/a, groot volgens Kadaster twee en dertig aren vijftig centiaren ;

dat zij deze goederen gekocht hebben van de genaamde Hoydonckx Theresia, bij akte van aankoop verleden voor Mr. Boesmans, Notaris te Beringen, d.d. 12 april 1947 en er alsdan dadelijk de volle eigendom van bekomen hebben ;

Overwegende dat de eisers beweren dat de N.V. « Kolenmijnen van Helchteren en Zolder », tengevolge van grondverzakking en overstroming, aanzienlijke schade veroorzaakt heeft aan hun huis en landbouwgronden en dat de verweerster daarenboven, om de overstromingen te doen ophouden, in 1953 overgegaan is tot het wederrechtelijk graven, dwars door hun erf, van een zes meter brede en tweehonderd meter lange gracht, alsook tot de vernieling van een afsluiting rond hun weide ;

Overwegende dat de verweerder de slechte staat van de woning toeschrijft aan de « zeer rudimentaire constructie, het ontbreken van voorziening tegen vochtigheid in 't algemeen en van de gebruikte materialen in 't bijzonder » ; dat zij doet opmerken : a) wat betreft de vochtigheid van de woning, dat de streek steeds zeer nat geweest en dat zij hiervoor niet verantwoordelijk kan gesteld worden ;

b) wat betreft de schade aan de landerijen, dat de eisers tot in 1951 vergoed werden er er na 1952 geen overtollige waters meer geweest zijn ;

c) wat betreft het aanleggen van de gracht en het vernielen van de afsluiting, dat die werken uitgevoerd werden in opdracht van de gemeente Zolder en niet door de koolmijn ;

Overwegende dat de verweerster daarenboven doet gelden dat de eisers in geen geval gerechtigd zijn vergoedingen te eisen van de mijnschade, die vóór de aankoop in 1947 zou ontstaan zijn en dat, op dit punt, de eis zelfs niet ontvankelijk en ten minste ongegrond is ;

Overwegende, wat betreft de schade gebeurlijk vóór de akte van aankoop toegebracht, dat de bovenbedoelde akte van Mr. Boesmans geen enkele uitdrukkelijke vermelding bevat nopens het bestaan van mijnschade of de overdracht van daardoor ontstane rechten aan de kopers ;

Dat bij afwezigheid van ieder desbetreffend beding uit de akte voorzeker niet mag afgeleid worden, dat het de bedoeling van de partijen zou geweest zijn een schuldvordering, die de verkoopster gebeurlijk tegen de koolmijn zou bezitten, aan de kopers over te dragen ; dat de betreffende geringheid van de gestelde prijs, een levensrente van 10.000 frank per jaar, die pro fisco slechts op 130.000 frank geschat werd, eerder schijnt aan te tonen dat de verkoop alleen tot voorwerp had het eigendomsrecht over de onroerende goederen in de minderwaardige toestand waarin ze zich reeds op het ogenblik van de verkoop bevonden ; dat overigens, naar luid van art. 1614 B.W., de kopers slechts aanspraak mogen maken op levering van de verkochte zaak in de staat waarin deze was toen ze verkocht werd ;

Overwegende dat anderzijds de verkoop in algemene regel alleen de overdracht van het eigendomsrecht op de verkochte zaak en de bijhorigheden tot gevolg heeft ; dat het recht op vergoeding wegens mijnschade in hoofde van de verkoper bestaande, een persoonlijk recht is, een recht op schadevergoeding, dat niet als

een bijhorigheid van het zakelijke eigendomsrecht kan beschouwd worden en dat, tenzij het tegendeel uitdrukkelijk zou bedongen zijn, niet samen met het eigendomsrecht op de koper overgaat (Aubry & Rau, T. 2, blz. 72; Rép. Prat., V° Mines, n° 489);

Overwegende dat de echtgenoten Gressens bijgevolg, als eigenaars, geen aanspraak kunnen maken op vergoeding voor schade aangericht vóór de verkoop; dat zij wel als vroegere huurders tegen de vergunninghouder schadeloosstelling kunnen eisen, indien het bewijs geleverd wordt dat de mijnuitbating hun een genotsvermindering veroorzaakt heeft;

Overwegende dat, vermits de verweerster het bestaan van de mijnschade ontkent en haar verantwoordelijkheid tot heden niet bewezen is, het ingevolge art. 59bis van de samengeordende wetten op de mijnen, gewijzigd bij art. 1 van de wet van 29 mei 1949, noodzakelijk is een mijnningenieur te gelasten desaangaande zijn advies te geven; dat deze deskundige eveneens zal moeten nagaan of de door eisers voorgewende schade een rechtstreeks gevolg van de mijnuitbating is, alsook of er tussen het graven van de gracht of het vernielen van de afsluiting op het erf van de echtgenoten Gressens en de mijnuitbating een causaal verband bestaat;

Overwegende dat slechts, nadat de verantwoordelijkheid van de kolenmijn bewezen is, zal kunnen geoordeeld worden of een of meer deskundigen dienen aangesteld om verslag over het bedrag van de schade uit te brengen;

Om deze redenen :

Op tegenspraak en in eerste aanleg beslissend, Vooraleer over de grond van de zaak uit te spreken, Gelasten de Heer Medaets Jean, mijnningenieur, wonende te Hasselt, Kunstplein, 11, zijn advies te geven nopens de oorzaak van de door eisers aangehaalde schade en de verantwoordelijkheid dienaangaande van de verweerster; daarenboven meer bepaald te zeggen of er tussen de verschillende schadeposten en de mijnuitbating een causaal verband bestaat; of er schade en welke aan de verschillende eigendommen werd toegebracht na de aankoop door de eisers, d.d. 12 april 1947 en zo mogelijk ook of de eisers Gressin vanaf 1940 tot bij de aankoop als huurders reeds schade, die het gevolg zou zijn van de mijnuitbating, ondergaan hebben, enz.

BOEKBESPREKING

Dabin Leon : Les rapports tireur-tiré accepteur en droit allemand.

Deze verhandeling is een afdruk van een bijdrage onlangs verschenen in de Revue de la Banque (1956), blz. 21 en volg. Het belang van deze bijdrage, op het gebied van het wisselrecht, wordt in dezelfde aflevering van de Revue de la Banque (blz. 102) onderlijnd in een noot, getekend C. d. M., en waarin de bevindingen van de heer Dabin bestempeld worden als « un fait nouveau » in de controverse betreffende de verhoudingen tussen trekker en betrokkene-acceptant.

De heer L. Dabin heeft tijdens een verblijf in het Max. Planck Institut für ausländisches und internationales Privatrecht, de documentatie onderzocht door gezegde instelling verzameld nopens de rechtspraak waaraan de toepassing van de Eénvormige Wet aan-

leiding heeft gegeven in de verscheidene landen die het Verdrag van Genève hebben getekend.

Het was reeds geweten dat het Duitse wisselrecht de Eénvormige Wet, in 1912, te Genève, diep had geïnspireerd. En de voorbereidende werken die de Belgische wet van 10 augustus 1953 toelichten, laten ook geen twijfel dat het opzet was, onder andere, van de wissel een abstracte verbintenis te maken, mits aanneming van een oplossing gelijkaardig aan diegene die in Duitsland bestond (zie geciteerde noot C. d. M.).

De verdienste van de heer L. Dabin bestaat hierin dat hij aantoonde hoe volgens het Duitse recht het abstracte karakter van de verbintenis « ex cambio » geenszins aanvaard wordt met de medogenloze strakheid welke de Belgische rechtspraak op dit stuk toepast.

Het abstract karakter van de cambiale verbintenis betekent volgens de voorbereidende werken van de Belgische wet van 10 augustus 1953 dat de excepties getrokken uit de oorspronkelijke overeenkomst die tot het creëren van de wissel aanleiding gaf, door de betrokkene-accepteur niet mogen tegengesteld worden noch aan de derde drager, wat gemakkelijk te rechtvaardigen is, noch aan de trekker, hetgeen heel wat bezwaren doet rijzen.

De Belgische wetgever volgde op dit punt de leer van raadsheer Fontaine die zich zelf liet beïnvloeden door de theoriën van een Duitse jurist, Einert. « Auf Grund der Einerts' schen Theorie, schreibt Jacobi geciteerd door L. Dabin, dass der W.-kaufmännisches Papiergeld sei, daher eine prompte Zahlung sichern müsse kommt heute auch Fontaine zur Annahme der abstrakten Natur der W. obligationen. Aber diese Begründung is nicht zwingend... »

Volgens die theorie Einert-Fontaine moet de betrokkene-accepteur tot betaling van de wissel verwezen worden jegens de trekker zelfs indien het bewezen is dat er geen provisie of dat er geen degelijke provisie voorhanden is.

De betrokkene die wil gewag maken tegen de trekker van de wanprestatie van deze laatste betreffende de fundamentele overeenkomst, moet niettemin de wissel betalen. Alleen kan hij, in een afzonderlijk geding, de trekker naderhand dagvaarden tot het maken van rekeningen. Bij die gelegenheid zal volgens Einert en volgens Fontaine, de betrokkene de rekening, waarin de betaling van de wissel als een kredietpost zal voorkomen, doen vervolledigen door aanneming op het debiet van de schuld die ten laste van de trekker zou blijven wegens het niet naleven door hem van het oorspronkelijke contract.

Nu bewijst de studie van de heer L. Dabin dat de theorie van Einert in Duitsland zelf heftig gecontroverseerd werd en is, en dat de practijk aldaar nooit een blinde toepassing heeft gemaakt van het abstract karakter van de wissel.

Tussen trekker en betrokkene-acceptant is er o.a. nooit sprake geweest, in Duitsland, de laatste fataal te verwijzen met een automatisme die elk verband zou uitschakelen tussen de wissel en de overeenkomst die aan de grond ervan ligt.

Het mechanisme van de Duitse procedure is volgens L. Dabin het volgende. Een « Wechselprozess » vervat twee fasen. Het « Vorverfahren » die aanleiding geeft tot een voorbehoudsvonniss (« Vorbehaltsurteil ») waarbij de betrokkene die de echtheid van de wissel bekend en geen formele excepties kan doen gelden, tot de betaling verwezen wordt.

Doch de behandeling van de zaak is hiermede niet

beëindigd. De verweerder werd inderdaad slechts verwezen onder voorbehoud van zijn rechten indien hij verklaard heeft dat hij zelf enig middel tegen de trekker kan doen gelden. Dit voorbehoud wordt in het beschikkend gedeelte van het vonnis vermeld. En de rechter mag de schorsing van de uitvoering van dat eerste vonnis bevelen wanneer het waarschijnlijk voorkomt dat die uitvoering een onherstelbaar nadeel zou berokkenen (punt dat nochtans gecontroleerd blijkt).

Alleszins is zeker dat het geding dan zonder nieuwe dagvaarding voortgaat en dat het eindvonnis « Nachverfahren », dat per slot van rekening een geheel zal vormen met de eerste beslissing, de rechten van de betrokkene in acht zal nemen ook op grond van de fundamentele overeenkomst en eindelijk het voorbehoudsvonnis zal bevestigen of integendeel te niet doen.

Wellicht zal het dienen toegegeven te worden, in het licht van die bijdrage van de heer L. Dabin, dat de Belgische wetgever niet de geest heeft gehuldigd,

bij de stemming van de wet van 10 augustus 1953 die de ondertekenaars van het Verdrag van Genève (1912) had bezielde.

« De lege ferenda » kan die bijdrage derhalve van sensationeel belang voorkomen.

Welke regel moet de rechter inmiddels toepassen? Moet hij de nieuwe wet toepassen met inachtneming van de wil van de Belgische wetgever of met inachtneming van de wil van de ondertekenaars — ook van de Belgische ondertekenaars — van de internationale overeenkomst waarvan de Belgische wet de toepassing is. De bedoeling van onze Kamers is immers in laatste instantie toch geweest de geest van die overeenkomst te eerbiedigen.

Wij drukken de wens uit dat de jonge auteur van de merkwaardige hier ontlede studie zich er op zou toeleggen ook die belangrijke en delicate kwestie te onderzoeken en te beantwoorden indien de voorbereiding van een proefschrift, waarmede hij zich thans onledig houdt, hem hiervoor de tijd laat. A. C.

BALIELEVEN

VOORZORGSKAS VOOR ADVOCATEN

Verslag van de Beheerraad op de algemene vergadering van 14 April 1956

1. Algemeen overzicht.

De standregelen leggen in artikel 28 aan de beheerraad de verplichting op, verslag uit te brengen over de bedrijvigheid van de vereniging, de rekeningen voor te leggen, alsmede de begrotings-vooruitzichten kenbaar te maken op de gewone algemene vergadering. Deze wordt belegd op de 2e zaterdag na Pasen.

De Voorzorgskas is, sinds 1 maart 1953, het derde jaar van haar werking ingetreden.

Al de Balies van het land zijn nu bij de Voorzorgskas aangesloten.

Het is verheugend vast te stellen dat het ideaal van solidariteit, dat aan de grond ligt van de instelling der Voorzorgskas, de eensgezindheid van alle Balies heeft tot stand gebracht. Anderzijds dient ook ter kennis gebracht, dat het Verbond der Pleitbezorgers besliste toe te treden tot de Voorzorgskas en dat onze beheerraad het principe van deze aansluiting op de zitting van 22 september 1955 heeft aanvaard.

De activiteit van de vereniging heeft zich tijdens het jaar 1955 voortgezet en zij ontmoette geen moeilijkheden in haar interne werking. Hierna zal worden betoogd, hoe dank zij de voorzichtige leiding van de raad van beheer en van het bestuurscomité, de technische uitslagen bijzonder gunstig zijn geweest, vermits al de vooruitzichten van de begroting voor 1955 werden bereikt en zelfs voorbijgestreefd, met uitzondering van een post, waarover verder zal worden uitgeweid.

2. Actuele toestanden.

Twee gewichtige zaken hebben, in de loop van de laatste maanden, vooral de aandacht gewekt van de beheerraad: enerzijds het vraagstuk van de wettelijkheid van de werking van de Kas ten overstaan van zekere gerechtelijke beslissing, anderzijds de kwestie van het pensioen van de zelfstandigen.

A. wettelijkheid van de werking van de Kas.

Deze kwestie heeft zich ontsponnen ter zake van een arrest gevelde door het Hof van Beroep te Brussel d.d. 12 november 1955, dat uitspraak heeft gedaan over vervolgingen ingesteld ten laste van twee advocaten die geweigerd hadden zich aan te sluiten bij de Kas.

Er dient op gewezen, dat het Hof geen beslissing heeft gevelde nopens de wettelijkheid van het bestaan van onze vereniging, noch van haar werking, vermits het Hof zich over deze kwesties niet had uit te spreken.

De beheerraad is van gevoelen dat ten overstaan van deze vraag, en meer bepaald deze van de toepassing van de wetsbepaling van 25 juni 1930, houdend de voorschriften van toezicht op de ondernemingen van verzekering, het doctrinaal standpunt van de Kas zeer stevig blijkt, vermits de Kas geen onderneming doet van verzekering en geen verzekeringspolis afsluit. Het is ook meldenswaardig dat de twee advocaten die het voorwerp waren van de vervolgingen, geen bezwaar hebben geopperd om de bijdrage te storten bestemd voor de Voorzorgskas, volgens de beslissing vastgelegd door de Balie tot dewelke zij behoren.

Trouwens tot heden toe — en het weze herinnerd dat de Kas werd opgericht sinds 17 maart 1951 — heeft het Ministerie van Economische Zaken, dat het toezicht over de ondernemingen van verzekeringen in zijne bevoegdheid heeft, geen stappen bij de Voorzorgskas aangewend, noch opmerkingen ingezonden.

Immers, onze vereniging bezit een bijzonder karakter, vermits zij vóór alles een instelling is van onderling hulpbetoon. Daarom zijn wij van gevoelen dat de kwestie van het wettelijk toezicht over de werkzaamheden van de Kas zich niet stelt.

De beheerraad blijft nochtans attent op de zaak en zal niet achterwege blijven om tussen te komen bij het Ministerie van Economische Zaken, indien daartoe redenen zijn.

B. *Kwesties in verband met het pensioen der zelfstandigen.*

In een rondschrĳven, in december 1955 gericht tot de leden van de vereniging, heeft de beheerraad er op gewezen — en dit geschiedde tengevolge van besprekingen gevoerd tussen de leden van het bestuurscomité en de cabinetschef van de Minister van Middenstand, en met de afgevaardigden van Administratieve Diensten gelast met het ontwerp van het wetsvoorstel op het pensioen der onafhankelĳken — dat zó de advocaten niet kunnen ontsnappen aan de toepassing van die wet, de Voorzorgskas nochtans, in veel gunstigere voorwaarden dan deze voorzien in het wettelĳk regime, de diensten kan opnemen, nagestreefd door het wetsvoorstel, maar bovendien deze beoogd door de standregelen van de Kas.

Ons bereikt nu de bevestiging dat de advocaten in regel zullen zijn ten overstaan van de verplichtingen opgelegd door het wetsvoorstel, indien zij voldaan hebben aan de voorschriften van de Voorzorgskas.

De aanvaarding van de Voorzorgskas als uitdelingsorgaan van de pensioenen was evenwel onderworpen aan de voorwaarde dat de ontvangsten van de Kas zouden aangepast worden op zulke wijze, dat de onbestendigheid spruitend uit de opbrengst van pleidooizegels, geweerd werd en vervangen door het systeem der vaste bijdrage.

Die wijziging is nu een afgedane zaak.

Een tweede voorwaarde vereiste dat alle Balies moesten toetreden tot de Kas.

Deze toetreding is vanzelfsprekend afhankelijk van de persoonlijke wil van ieder advocaat, doch het feit dat al de Belgische Balies nu aangesloten zijn bij de Kas, trekt het gevolg mede dat ook aan die voorwaarde is voldaan.

Trouwens de mogelijkheid bestaat dat voormelde voorwaarde wellicht niet zal behouden blijven, indien de leden, aangesloten bij de Kas, minstens ten getale van 3000 zijn. Welnu, dat ledental is nu reeds bereikt.

De machtiging van de Kas, om de bedrijvigheid uit te oefenen opgelegd door het wetsvoorstel op het pensioen van de zelfstandigen, zal een aanpassing van de standregelen opdringen.

Die wijziging van de standregelen is ter kennis gebracht van de Minister van de Middenstand, en deze berichtte de Kas dat de voorgestelde tekst aan de vereisten voldoet.

Wat behelzen deze voorgenomen wijzigingen die vanzelfsprekend aan een algemene buitengewone vergadering ter stemming dienen voorgelegd, wanneer de wet zal uitgevaardigd zijn? Zij beogen — in overeenkomst met artikel 1 der statuten — de oprichting van een Bijzondere Kas, welke aan de leden de voordelen verzekert door de wet op het pensioen der zelfstandigen voorbehouden. Dat oogmerk doet geen afbreuk aan de hedendaagse werking der vereniging, maar zoals de Minister van de Middenstand het aanpreekt, zal voortaan die activiteit in twee sectors of afdelingen ingedeeld worden. De eerste afdeling draagt zorg over de toepassing van de wet, terwijl de andere de huidige initiatieven van de Kas blijft voortzetten.

Het is wellicht overbodig te verzekeren, dat het bestuurscomité in voeling blijft met de Minister van de Middenstand, om in de volle maat van het mogelĳke te genieten van de gunstige stemming van de Minister ten overstaan van de Kas.

Het past hier in herinnering te brengen, welke tastbare voordelen de advocaten genieten door het huidige statuut te handhaven, gesteund op een jaarlĳkse bij-

drage van gemiddeld 3.500 frank. Inderdaad, deze bijdrage volstaat om te voldoen aan al de vereisten voorzien door het wetsvoorstel, maar zij laat tevens toe al de voordelen te behouden die voortspruiten uit de statutaire schikkingen.

De vrees te moeten betalen voor twee verschillende pensioenregimes is dan ook totaal ongegrond. De betaling van een gemiddelde bijdrage van 3.500 frank laat toe aan de wettelĳke verplichtingen te voldoen, en tevens de statutaire voordelen te behouden en te waarborgen.

Het werd reeds voorheen gezegd, maar het dient herhaald te worden, dat het stopzetten van de activiteit der Voorzorgskas met de daaruitvolgende verplichting voor de advocaten, uitsluitend te storten aan de organismen voorzien door de wet, zwaardere verplichtingen zouden opleggen dan deze die nu vereist zijn, met het enkel gevolg veel mindere voordelen te genieten.

Deze vaststelling is van overwegend belang en verrechtvaardigt de absolute noodzakelĳkheid om de Voorzorgskas in stand te houden.

Om die bewering te staven brengen wij in herinnering enige voorbeelden waarbij de cijfers overtuigend spreken :

1) Een zelfstandige die 25 jaar oud is en onderworpen aan de wet, zou een minimumbijdrage van 2.400 fr. per jaar betalen om een pensioenrente van 18.000 fr. op 65 jaar te bekomen en 9.000 fr. overlevingsrente, die slechts aanvangt van het 60e jaar af in het wettelĳke regime.

Een stagiaire van deze leeftijd zou bij de Voorzorgskas voor Advocaten een pensioenrente van 24.000 fr. per jaar bekomen en een overlevingsrente voor de weduwe ten bedrage van 12.000 fr. zonder ouderdomsvoorwaarden voor de weduwe.

2) Een zelfstandige die 40 jaar oud is zou, volgens de wet op basis van 3.000 fr. per jaar, een pensioenrente van 10.000 fr. bekomen en 5.000 fr. overlevingsrente voor de weduwe. Indien hij de gewone levensverzekering kiest, die hem het voordeel geeft een verzekering « overlijden » te bekomen met onmiddellĳke uitwerking, inplaats van uitgesteld te zijn tot 60 jaar, zou hij 3.907 fr. betalen.

Een advocaat van deze leeftijd zou een pensioenrente van 24.000 fr. bekomen en een overlevingsrente van 12.000 fr. zonder ouderdomsvoorwaarde voor de weduwe, bij de Voorzorgskas voor Advocaten; deze rente is dus het dubbel van deze voorzien door de wet.

3) Een zelfstandige tenslotte, die 60 jaar oud, is zou in het wettelĳke regime op basis van 4.500 fr. per jaar, een pensioenrente bekomen van 2.000 fr. en een overlevingsrente van 1.000 fr. voor de weduwe op de leeftijd van 60 jaar.

De Voorzorgskas voor Advocaten zou aan een advocaat van deze leeftijd een pensioenrente van 24.000 fr. en een overlevingsrente van 12.000 fr. voor de weduwe toekennen, zonder ouderdomsvoorwaarde voor deze laatste.

Deze voorbeelden zijn voorzeker treffend.

3. De voeding van de Kas.

De Minister van de Middenstand heeft ons verklaard dat de Kas moet verzekerd zijn van vaste inkomsten. Te dien einde had hij gewezen op de noodzakelĳkheid het pleitzegelsysteem te vervangen door een vaste bijdrage, welke niet afhankelijk is van de persoonlijke activiteit van de leden der Balies.

Op 17 november 1955 trof de raad van beheer de beslissing deze wijziging aan de aangesloten Balies aan te prijzen. Die beslissing was stellig gegrond op

de beschouwing, dat de wijziging noodzakelijk was om te voldoen aan de vereisten gesteld om de Voorzorgskas toe te laten als uitdeler van de wettelijke pensioenen op te treden, doch zij vond ook aansporing in de vaststelling dat de opbrengst van de pleitzegels gedurende het jaar een niet te verrechtvaardigen inzinking had gekend. De vermindering was inderdaad van belang; zij was trouwens de enige post van de begroting van 1955 die niet aan de verwachtingen van de raad van beheer heeft beantwoord.

De pleitzegels hebben tijdens het dienstjaar 1955 een totaal bedrag bereikt van 6.243.743 fr. Het dienstjaar 1955 bevatte 12 maanden ten overstaan van het dienstjaar 1954, dat slechts 10 maanden telde, maar niettemin 336.476 fr. meer aan pleitzegels had opgebracht dan 1955.

De opbrengst der pleitzegels in 1955 bleef dus met 1.844.920 fr. beneden de budgetaire vooruitzichten, die nochtans gesteld waren op de gemiddelde maandelijks verkoop van zegels tijdens het jaar 1954!

Die vermindering was niet te wijten aan een verminderd getal zaken, vermits het bedrag der pleidooirechten een normale verhoging aanwees ten overstaan van het jaar 1954! Inderdaad, in 1955 brachten de pleidooirechten een totaal bedrag op van 5.874.505 fr. tegen 5.019.073 fr. tijdens het jaar 1954. En nochtans wordt het pleidooirecht slechts gegeven wanneer een advocaat in de zaak is opgetreden, en bovendien wordt het pleidooirecht niet toegepast in strafzaken.

Er bleef dus enkel te besluiten dat de aangeklaagde vermindering in hoofdzaak te wijten was aan een plichtsverzuim van sommige confraters...

Zonder verder stil te staan bij deze waarneming, weze hier bevestigd dat de gemiddelde vaste bijdrage van 3.500 fr. per aangesloten advocaat, de Voorzorgskas in de mogelijkheid stelt de uitgaven te bestrijden welke zij op zich heeft genomen, dat het haar zelfs een voldoende zekerheidsmarge verleent, die beantwoordt aan de bezorgdheid en aan de voorzichtige waakzaamheid welke de directie van de Kas zich als regel stelt.

In werkelijkheid zal de opbrengst van de forfaitaire bijdrage, gevoegd bij de opbrengst van de pleidooirechten, een jaarlijks inkomen verzekeren van ongeveer 16 miljoen frank.

Zowel tijdens het overgangstijdperk der verdeling (regime in toepassing op de advocaten geboren vóór 1900) als voor het kapitalisatieregime, werden de berekeningen gedaan over een tijdperk van 40 jaren. Deze berekeningen, gesteld op een constante samenstelling der Balies, wijzen uit dat ongeveer 15 miljoen frank nodig zijn (in juiste cijfers 14.849.911 fr.) om de uitgaven te bestrijden. Deze bestaan zowel in de betaling van de renten en pensioenen in het regime der verdeling, als voor de samenstelling van de wiskundige reserven in het stelsel van kapitalisatie.

Gedurende een termijn van 12 jaren zal dit bedrag nog stijgen en het hoogtepunt bereiken met 18.087.790 frank in 1968. Na dat jaar vermindert die som geleidelijk om in 1993 slechts 5.042.954 fr. te bedragen. Dat is het jaar waarop al de advocaten hun bijdragen zullen gestort hebben vanaf hun intrede bij de Balie.

De vaste annuïteit nodig om deze wisselende last te vervangen bedraagt dus ongeveer 15 miljoen frank.

Hieruit blijkt dat de huidige inkomsten van 16 miljoen frank aan de Voorzorgskas een aanvullende zekerheidsmarge bezorgt van één miljoen frank.

Om te voldoen aan de voorschriften van artikel 14 der standregelen is de algemene vergadering dus gehouden de beslissingen te bevestigen door de raad van

beheer getroffen op 17 november 1955, 25 december 1955 en 12 januari 1956, die aansporen af te zien van het systeem der pleitzegels, om het te vervangen door een jaarlijkse vaste bijdrage van 3.500 fr. per advocaat, met ingang vanaf 1 januari 1956.

In werkelijkheid hebben al de aangesloten Balies hun akkoord gegeven en het vast bijdragestelsel in voege gebracht, alhoewel sommige Balies die beslissing onderworpen hebben aan de aanvaarding van de Voorzorgskas als uitdelingsorgaan van het pensioen der zelfstandigen.

Anderzijds houdt de raad van beheer zich onledig met de taak aan het reglement van inwendige orde de wijzigingen te brengen welke de beslissing van de algemene vergadering opdringt.

De raad van beheer verzoekt met nadruk dat de Balies, zonder verwijl, de bijdragen zouden innen en verzenden aan de Voorzorgskas. Inderdaad, de aanpassing bij de wettelijke voorschriften op het pensioen der zelfstandigen vergt de inwerkingtreding met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 1956. Bovendien met het oog op onze bezorgdheid wat betreft de gelijkberechtiging van alle Balies, past het dat deze gelijktijdig de bijdragen zouden verzenden, opdat de Balies die reeds hun stortingen hebben overgemaakt niet zouden geschaad worden door de vertraging bij de anderen. Trouwens elke vertraging verwekt bij de Voorzorgskas een gevoelig verlies aan renten, terwijl bovendien de Kas ontriefd wordt van de beschikbare gelden die voorhanden moeten zijn voor de betalingen voorzien bij de actuariële berekeningen. Zulke wantoestand zou de raad van beheer verplichten de uitbetaling van de pensioenen tijdelijk te schorsen, of het bedrag ervan te verminderen. De raad moet inderdaad, trouw aan zijn richtsnoer van voorzichtig beheer, de moeilijkheden der thesaurie voorzien en vermijden.

4. Onderling hulpbetoon.

In 1955 zijn de pensioenen, gevestigd op 24.000 fr. per jaar, betaald geworden aan 149 advocaten die de ouderdom van 70 jaar op 1 januari 1955 hadden bereikt. Vijf van deze advocaten zijn overleden in de loop van het jaar. Vijf weduwen van advocaten van meer dan 70 jaar hebben de overlevingsrente van 12.000 fr. per jaar ontvangen en 4 weduwen van jonge advocaten hebben eveneens die overlevingsrente ontvangen, ten titel van hulpbijdrage, onafgezien van het feit dat aan sommigen dezer nog bijkomende hulp werd geboden.

In zijn verslag, uitgebracht op de algemene vergadering van 23 april 1955, heeft de raad van beheer er nog met nadruk op gewezen, dat het kenschetsend karakter van de bedrijvigheid van de Voorzorgskas er op gericht was het onderling hulpbetoon te bevorderen onder een vorm van bijstand ten gunste van advocaten van allen ouderdom, die getroffen werden in hun gezondheid en in hun huisgezin door onvoorziene en bijzonder gewichtige oorzaken.

Het komt ons voor, dat de Voorzorgskas niet altijd voldoende wordt op de hoogte gehouden van pijnlijke gevallen, waarin zij doelmatig zou kunnen hulp verstrekken; want tijdens het jaar 1955 is de toegewezen onderstand minder belangrijk geweest dan deze welke wij hadden beraamd. Inderdaad de begroting van 1955 voorzag een post van uitgaven van 250.000 fr. voor dat jaar, en nochtans bereikten de uitgaven, onder die post uitgebracht, slechts 40.000 fr., zonder dat één vraag tot bijstand werd afgewezen.

Het weze verstaan dat de hulpverlening aan de

weduwen van jongere confraters daarin niet begrepen is.

Het blijkt evenwel dat sinds 1 januari 1956 de hulpverlening in stijgende lijn gaat, vermits de bijstand verleend aan advocaten van allen ouderdom, getroffen in hun gezondheid, voor die tijdspanne reeds 42.000 fr. bereikt, en deze toegewezen aan weduwen van jonge advocaten die vroegtijdig overleden, 84.000 frank bereikt, in totaal dus 126.000 fr.

Het is te wensen dat de heren Stafhouders, het bestuurscomité van de Voorzorgskas in kennis zouden stellen met gebeurlijk pijnlijke toestanden, waarin de Voorzorgskas hulpverlening kan verstrekken.

5. Vooruitzichten voor jonge advocaten.

Gebrek aan voldoende voorlichting is voorzeker de oorzaak waarom sommige jongere confraters de bedrijvigheid van de Voorzorgskas met een soort ongunst bejegenen; zij vrezen inderdaad dat de werking der Kas hun weinig baat bezorgt.

Bij de meesten dezer is de mening ingeankerd dat de jonge advocaten die nu tot de Balie toetreden, nooit een hoger pensioen zullen genieten dan de 24.000 frank welke nu wordt uitgedeeld. Die mening is bepaald onjuist. Inderdaad, dank zij het kapitalisatievermogen waarop wij hiervóór reeds in het kort hebben gewezen, zullen de jongere advocaten die tot de Balie toegetreden zijn sinds de inwerkingtreding van de Kas, en wanneer zij de ouderdom van 70 jaren zullen bereikt hebben, niet enkel een rente genieten van 24.000 fr., maar zal hun pensioen merklijk hoger reiken. Ons houdend aan de meest voorzichtige ramingen, mogen wij verzekeren dat de alsdan verworven rente hun voorzeker een bedrag zal toekennen dat het dubbele is van de hedendaagse rente.

Bovendien zullen de principes nu algemeen door de Balies aanvaard en strekkend tot een gemiddelde bijdrage van 3.500 fr. per jaar, de stagiaires en de jongere advocaten werkdadig begunstigen ten overstaan van hun oudere confraters. Tenslotte gunt de Voorzorgskas hulp aan advocaten van allen ouderdom.

6. Technische grondslagen van de werking van de Kas.

Het is niet overbodig te herinneren dat de werking van de Kas gevestigd is op technische grondslagen, die met bijzondere zorg werden onderzocht. Zij bezorgen aan de belegde gelden een maximum rendement en dit in voorwaden van best gewaarborgde veiligheid.

De Kas werkt enerzijds onder een voorlopig stelsel van uitkering voor de renten toegewezen aan advocaten geboren vóór 1 januari 1900, alsmede voor de overlevingsrente toegewezen aan de weduwen en voor de hulpverlening. Dit stelsel is geroepen om te verdwijnen, althans voor wat betreft de renten, door de progressieve verdwijning van de ouderen onder de confraters, namelijk dezen geboren vóór het jaar 1900.

Dat verdelingssysteem zal dan enkel blijven voortbestaan voor wat aangaat de overlevingsrenten aan de weduwen en voor de hulpverlening. Het blijvend stelsel der renten is het kapitalisatieregime dat de toekenning der renten vestigt op de aanwijzingen van de actuariële techniek.

De balans en het project van begroting waarvan u lezing zal gegeven worden, bezorgen gecijferde aanduidingen die daarop gesteund zijn.

De raad van beheer is bijzonder waakzaam, opdat de ramingen der uitgaven en der ontvangsten met de

meeste voorzichtigheid zouden geschieden. Dat is beezen door de vergelijking die hierna volgt, van verschillende posten van de begroting voor het jaar 1955 en de balans van hetzelfde jaar.

Ook verdient het aandacht dat de schatting der lasten die voorzien worden voor wat betreft de renten, gesteld is met een zekerheidsmarge van 5 jaren. Immers, actuariële berekeningen tot het bepalen van de wiskundige reserves met betrekking op de renten, werden gesteld alsof deze renten moesten uitbetaald worden op 65 jaar in plaats van 70 jaar, en dit is in voege sinds het ontstaan van de Kas.

Het beleggen van de beschikbare gelden der Kas, inzonderheid de bestemming der wiskundige reserves, geschiedt volgens de normen aanvaard door de raad van beheer in zitting van 30 september 1954.

De hypothecaire beleggingen geschieden aan een rentevoet van 5½ %. De contracten behelzen allen, buiten de gewone zekerheidswaarborgen, de herstelling van het kapitaal bij vaste annuïteiten, met tussenkomst van een levensverzekering.

De algemene onkosten van het dienstjaar 1955 zijn uiterst gering gebleven. Zij belopen slechts 306.276,90 frank, de wedden van de volmachthebbers inbegrepen. Dit bedrag is 91.525 frank minder dan de kosten van het vorig dienstjaar, en blijft met 93.724 frank beneden de voorziene kosten in de begroting.

Het is redelijk aan te nemen dat met de toepassing van het stelsel van vaste bijdragen meerdere posten der algemene onkosten nog zullen dalen, namelijk de verzendings- en kwijtingskosten, en de uitgave voor het drukken der zegels.

De vermindering der algemene uitgaven spruit tevens voort uit de aanwending van de meest moderne middelen in zake mecanographie.

Ter zake financieel en actuariële beheer van de Kas hebben sommige leden zich afgevraagd of het niet wenselijk zou zijn, ten einde aan de aangesloten advocaten een aanvullende zekerheid te geven, om alle gebeurlijke dwalingen te voorkomen of deze te verhelpen, aan de Kas een controloorganisme toe te voegen met opdracht alle operaties van financiële en actuariële aard te onderzoeken. De raad van beheer is van gevoelen dat dit voorstel uitmuntend is, en zal zonder verwijl maatregelen treffen om een expert van bekende bevoegdheid hiermede te gelasten.

7. Gedeeltelijke vernieuwing van de raad van beheer.

Naar luid van artikel 18 van de oprichtingsakte moet er voorzien worden in de vervanging van vijf beheerders die door het lot als uittredend zijn aangewezen :

Mr. Cornelis, afgevaardigde van het Verbond van Belgische Advocaten;
Mr. Chambille, van de Balie van Nijvel;
Mr. Van Leynseele, van de Balie van het Verbredingshof;
Mr. Kassiers, van de Balie van Kortrijk;
Mr. Gribomont, van de Balie van Neufchâteau.

Wij stellen deze beheerders aan uw herkiezing voor. Een beheerder moet insgelijks aangeduid worden als afgevaardigde van de Balie van Brugge, in vervanging van onze zo betreunde schatbewaarder Mr. Van den Broele.

Op voorstel van de Balie van Brugge onderwerpen wij aan de goedkeuring van de vergadering de benoeming van Mr. De Wulf, Stafhouder in functie.

8. Rekeningen en begroting.

De rekeningen van ontvangsten en uitgaven van het jaar 1955, de balans van hetzelfde dienstjaar en de begroting voor het dienstjaar 1956 zijn bij dit verslag aangehecht, en de passende aanmerkingen er aan toe gevoegd. De lezing van deze bescheiden met toelichtende ontleding, die normaal moest voorgedragen worden door onze betreurde schatbewaarder Mr Van den Broele, zal aan de vergadering medegedeeld worden na het einde van dit verslag.

9. Besluit.

Zonder vooringenomenheid kan niemand het nut van de instelling betwisten, waarvan aan de raad van beheer het bestuur werd opgedragen.

De noodzakelijkheid van deze collectieve daad van voorzorg, van aard bij te schieten daar waar de individuele middelen in gebreke blijven, dringt zich met de dag steviger op. Gelijkaardige inrichtingen bestaan reeds in meerdere landen van West-Europa en name-lijk in Frankrijk, Duitsland, Italië, Spanje en Portugal. In Zwitsersland ligt het probleem ter studie. Nederland is eveneens bekommerd met de zaak, want de vertegenwoordigers van de Nederlandse Orde van Advocaten hebben mededeling gevraagd van onze statuten.

Na de kortstondige verwarring en besluiteloosheid die geheerst hebben aan het einde van 1955 en begin 1956, bevindt de Voorzorgskas zich nu in een klare toestand. Inderdaad, al de Belgische Balies zijn nu bij de Kas aangesloten. De overgang van het pleit-zegelsysteem tot het vast bijdrage-systeem is aanvaard, de machtiging van de Voorzorgskas ter uitvoering van de wet op het pensioen van de zelfstandigen op goede weg.

Dat zijn de opbeurende feiten die ons toelaten het jaar 1956 met vertrouwen tegemoet te zien.

De raad van beheer rekent er op dat al de leden der Balies, hem vertrouwen schenken om het ondernomen werk van beroepssolidariteit met onafgebroken ijver voort te zetten.

MEDEDELINGEN

RECHTSGENOOTSCAP VAN DE VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL

Het Rechtsgenootschap van de Vrije Universiteit Brussel verleent een studiebeurs aan een rethorica-leerling van één der Nederlandstalige Athenea en Lycea van België. De wedstrijd tot het bekomen van deze beurs bestaat uit een verhandeling over een onderwerp van algemene ontwikkeling. De laureaat bekomt gratis een inschrijving aan de Vrije Universiteit Brussel, eerste candidatuur voorbereidend tot de Rechten, Nederlandstalige afdeling, alsook de cursussen, uitgegeven door het Brussels Studentengenootschap.

Deze wedstrijd gaat door op Dinsdag 8 mei a.s. Samenkomst te 9 u. 30 stipt op het Secretariaat van de Faculteit van Wijsbegeerte en Letteren, Franklin Rooseveltlaan, Brussel.

Alle inschrijvingen dienen vóór 6 mei te worden overgemaakt aan het bestuur van het Rechtsgenoot-, Franklin Rooseveltlaan 50, Brussel.

VOOR HET VOLGEND NUMMER

Plaatsgebrek verplicht ons enkele boekbesprekingen alsook het verslag over de prijskamp, ingericht door het Verbond der Belgische Advocaten tussen de stagiaires der verschillende balies voor het beste pleidooi, tot de volgende week uit te stellen.

TAALKUNDIGE KRONIJK

Uittreksel uit Dalschot's

Opstelwoordenboek

Niet in de handel.

Akte : wettig en vormelijk opgemaakt bewijsstuk.

— van aandeel, aanstelling, aanzegging, afstand, bekeuring, bekrachtiging, belening, berusting, bevestiging, bevinding, bewaargeving, boedelscheiding, dispensatie, domiciliekeuze, eedaflegging, erkentenis, huwelijksafkondiging, ontkenenis, rechtszang, schuldbekentenis, superscriptie, vergunning, werkaanneming.

Ep. Administratieve, afzonderlijke, ambtelijke, authentieke, buitengerechtelijke, burgerlijke, eenzijdige, erkende, formeel nietige, geheime, geproduceerde, geregistreerde, holografische, hypothecaire, middelbare, nietige, nieuwe, notariële, onderhandse, oorspronkelijke, openbare, publieke, uitvoerbare, verplichte, vertoonde, voorlopige, zelfstandige.

Ss. Aanvaardings-, aanvullings-, adoptie-, bekwaamheids-, beschikkings-, bevorderings-, bonds-, borgstellings-, concessie-, dadings-, deel-, pacht-, deurwaarders-, dood-, doop-, echtscheidings-, erfpachts-, erkennings-, familieraads-, geboorte-, griffiers-, grond-, halfpacht-, hengel-, hoofd-, kuis-, hulp-, huur-, huwelijks-, hypotheek-, jacht-, koop-, landbouw-, leen, model-, nijverheids-, notaris-, notariteits-, onderwijs-, onderzees-, oprichtings-, overdrachts-, overlijdens, pacht-, pand-, partij-, prolongatie-, protest-, scheepvaart-, scheidings-, schenkings-, schijn-, school-, schuld-, staats-, stichtings-, teken-, trouw-, trust-, vennootschaps-, verhuur-, verpandings-, verzekering-, vestigings-, vis-, volmacht(s)-

-begrip, -examen, -houder, -bewaarder, -ndeksel, -ndossier, -map, -nschrift, -nschrijver, -ntas, -ntrommel, -prijs.

Acte sous seing privé vertalen door onderhandse akte en niet: akte onder eigen handschrift. Zo zegt men ook onderhandse akte in plaats van eigenhandige; bij akte verleden (niet : verlegd) voor Mr X.

Acte de recours en cassation : akte van cassatieberoep.

Alcohol :

Ep. kunstmatige, natuurlijke, absolute, synthetische, geneeskrachtige, (on)belaste, medicinale, driewaardige, (on)drinkbare, (on)genietbare, scheikundig zuivere, gedatureerde, (on)gebruikbare, lichte, oplossende, rectificieerde, kokende, bederfwerende, hooggradige, koude, opgeslagen, aangeslagen, slappe, speciale, sterke, overgehaalde, uitgegiste, verdunde, veraccijnse, vergiftige, vergiftende, gesmokkelde, warme, zuivere, zware.

Ww. belasten, bewaren, opslaan, aanslaan, stoken, denatureren, drinken, genieten, gebruiken, oplossen, overhalen, verdunnen, veraccijnzen, smokkelen.

Alcool à bruler, camphré : brand-, kamferspiritus. Ss. -aat, -isch, -iseren, -isme, -ist.

-belasting, -bereiding, -controle, -damp, -drank, -fondsen, -gebruik, -gehalte, -gewoonte, -manie, -misbruik, -motor, -oplossing, -prikkel, -radicaal, -rijk, -roes, -smokkel, -smokkelaars, -soort, -sterkte, -tarief, -verband, -verbod, -verbruik, -vergiftiging, -vorming, -vraagstuk, -waarde, -weger, -wetgeving.
-bevattend, -houdend, -vormend.

Al corso : tot de koers van de dag.

Alderman : stedelijke overheidspersoon, vrederechter, wethouder.

Alea jacta est : de kogel is door de kerk; het besluit is onherroepelijk.

Alexie : woordenblindheid (niet kunnen lezen) tengevolge van hersenaandoening.

Algeheel : allen betreffende. Algehele gemeenschap (universelle).

Algemeen : van allen.

Algemene erfgenaam, verordening, rol, titel.

Algemeen welzijn (bien public).

Met algemene stemmen.

Algemeenheid : Let op de vertaling van généralité : la généralité de la presse (la (grande) généralité des hommes, les généralités : de gehele pers, de groote meerderheid van de mensen, het algemeen gedeelte. S'en tirer par des généralités : er zich met -heden afmaken.

Algerijn : een niet Algeriaan, noch Algeriaans, noch Algerisch, maar Algerijns. Algiers, Algerië of Algerije.

Alhier, aldaar : enkel in de betekenis van : in deze plaats, stad, gemeente. Kom hier langs, ga daar langs. Niet : alhier, aldaar.

Alleen : wat gezegd wordt heeft op niets anders betrekking.

Syn. enkel : sterker dan alleen.

slechts : duidt meer graad en hoeveelheid aan.

Alleenrecht : voorbehouden voor één persoon.

Alias : anders gezegd.

Alibi :

Ep. Valse, echte, bewezen, uit de lucht gegrepen.

Ww. Zijn — aanwijzen, aantonen, aanbrengen, aan de hand doen, vaststellen. De juisheid nagaan van een —.

Aliënabiliteit : vervreemdbaarheid.

Aliënatie : afstand van rechten, verpanding, vervreemding.

Verstandsverbijstering.

Aliënist : krankzinnigenarts.

Alimenta : verplegingskosten, voedingsmiddelen.

Alimentatie :

Aangepaste, gepaste, nodige, benodigde, matige, overmatige, gematigde, bedongen, evenredige, (on)geregelde, redelijke, (on)regelmatige, lastige, moeilijke, gemakkelijke, kostbare, tijdelijke, voordelige, nadelige, geleidelijke, voorlopige, vrijwillige, willekeurige, goede, speciale, bescheiden, bijzondere, geringe, vroege, late, juiste, tijdige, voldoende, genoegzame, verplichte, gevraagde, kunstmatige, natuurlijke, waardeloze, gestoorde, ziekelijke, overtollige, (on)gezonde, voortreffelijke, uitmuntende, gedwongen, haperende, wetenschappelijke, afwisselende, eenvormige, weerzinwekkende, vochtrijke, vroege, vochtige, gecontracteerde, contractuele, voorge-

schreven, verboden, aanvullende, rijkelijke, overvloedige, nutteloze.

Ww. Aanpassen, matigen, regelen, toepassen, vragen, storen, voorschrijven, verbieden, contracteren, aanvullen. Vz. Tot — verplichten, dwingen, overeenkomen.

TIJDSCHRIFTEN

Tijdschrift van de Vrederechters, n^o 3, maart 1956 :

Rechtspraak. — Chronique des justices de paix.

Tijdschrift voor Sociaal Recht en van de Arbeids-gerechten, n^o 3, 1956 :

Lagasse A. : Les conditions d'octroi de l'allocation de la mère au foyer. — Rechtspraak.

Tijdschrift voor Notarissen, n^o 3, maart 1956 :

J. V. H. : Wijzigingen in het statuut van de commissarissen in handelsvennootschappen. — Rechtspraak.

De Gemeentekeure, n^o 73, maart-april 1956 :

Personeel. — Openbare Onderstand. — Vreemdelingenpolitie. — Onderwijzend personeel. — Medisch schooltoezicht. — Toelating tot openbare machten. — Gemeentebeslissingen vernietigd bij Koninklijk Besluit.

Nederlands Juristenblad, afl. 16, 21 april 1956 :

Mr L. Wichers Hoeth : Het ontwerp wijziging van de Merkenwet. — Mr W. H. van Helsdingen : De wetgeving betreffende Koninkrijks aangelegenheden in 1955. — Mr S. van Oven : « Ten minste ».

Weekblad voor Privaatrecht, Notaris-ambt en Registratie, n^o 4442, 21 april 1956 :

In memoriam J. C. J. Waldorp. — Prof. Dr P. J. A. Adriani : De waardering van het incurante aandeel (II, slot). — Y. D. C. van Duyn : Fiscale Notities. — Prof. Mr H. Zwarensteyn : A common lawyer looks at the Civil Law, door E. H. Lawson. — Prof. Mr G. de Grooth : Overzicht der Nederlandse Rechtspraak, Verbintenissenrecht 1954 (VIII).

Journal des Tribunaux, n^o 4104, 22 april 1956 :

Essais de logique juridique. — A propos de l'usufruit d'une créance. — Conclusions de Mlle Marie-Thérèse Motte. — M. Dekkers, Paul Foriers et Ch. Perelman. — Jurisprudence.

Journal des Tribunaux d'Outre-Mer, n^o 70, 5 april 1956 :

A. Sohler : La politique d'intégration. — Jean Denoi-seux : Contrat d'emploi. — Obligations de l'employeur. — Frais de voyage de la famille de l'employé. — Jurisprudence.

Recueils Dalloz et Sirey, 15e cahier, 21 april 1956 :

J. Chevalier : Le contrôle de la Cour de cassation sur la pertinence de l'offre de preuve.